"cogito ergo sum"

Şubat 2021

HAYAL ET

Resimli Mecmua

sayı 43

#sosyal mesafeyi koru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

Yeni Çizgi Romanımız
Fakabasmaz Zihni
Kanlı Balta
Tüm Heyecanı ile Devam Ediyor.

Babil Kütüphanesi
Türk Edebiyatında İlk Edgar Allan Poe Çevirileri: KARGA

Comic Sohbet
ÇİZGİROMAN

Fark Bulmaca

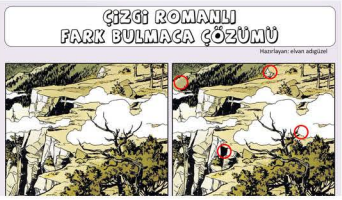

SEYAHAT TEFRİKA
YENİ ÇIKAN KİTAPLAR
ÇİZGİ ROMAN
FANTASTİK ŞİİR
ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Bünyamin Tan, Elvan Adıgüzel, Efe Sarıtunalı, Gülhan Sevinç, Korkmaz Uluçay, Mehmet Kaan Sevinç, Mesut Ekener, Nevra Çelikel, Sibel Çelikel, Yusuf Gürkan.

Hayal'et
Şubat 2021

Sayı: 43

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”
Atilla Bilgen - Aynur Kulak
Bünyamin Tan - Elvan Adıgüzel
Efe Sarıtunalı - Gülhan D Sevinç
Korkmaz Uluçay - Liza Çanakçı
Mehmet Kaan Sevinç
Mesut Ekener - Murat Yapıcıer
Nevra Çelikel - Sibel Çelikel
Ümit Kireççi - Yusuf Gürkan

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Sosyalleşmenin ana faktörleri kapatılınca herkesten aynı cümleleri duymaya başladık: *"Evin içinde olmaktan sıkıldım, zaten ev de benden sıkıldı!"* Bunun için kimseyi suçlayamayız, zira enerjimizi dolduracak etkinlikler elimizden alındı ve bizler bir monotonluğun içinde kaybolduk. Bugünlerde yaptığımız tek etkinlik; uyumak, uyanmak, günlük rutin işlerimizi yapmak ve tekrar yatmak.

İnsana sunulan en büyük hediye sağlığı olduğundan şikâyet etmeye hakkımız yok. Hayatta kalmak için evde kalacak ve sıkılacağız.

Belki bugün değil, belki yarın da değil, ama elbet bir gün her şey güzel olacak! O güne dek evde oturalım ve evin tadını çıkartalım…

Ve aşağıya değil hep ileriye, o güzel günlere doğru bakalım.

Hayal'et Resimli Mecmua.

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

SALGINDA EN ÖN SAFTA MÜCADELE VEREN SAĞLIKÇILARIN DENEYİMLERİ KİTAPLAŞTIRILDI

Covid-19 kliniklerinde çalışan hekimler ve hemşirelerin, pandemi sırasında yaşadıkları ve bu süreçteki çok yönlü deneyimleri "Ateş ve İhanet" adlı kitapta toplandı.

Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ali Ergur'un derlediği kitap, hem zorlu bir mücadelede yaşananları bütün çıplaklığıyla ortaya koyma girişimi hem sağlık çalışanlarına bir saygı ifadesi olarak hazırlandı.

Raskolnikov Kitap'tan çıkan kitapta yer alan iki araştırmadan, hekim ve hemşirelerle düzenlenen ilk araştırmanın ekibinde göğüs hastalıkları uzmanı Dr. Göksel Altınışık Ergur, sosyoloji bölümü mezunu ve öğrencileri Cansu Çobanoğlu, Şadiye Nuhoğlu, Nurdila Eryıldız, Merve Şengül yer alırken hekim istifalarını ve emekliliklerini inceleyen ikinci araştırma için bu ekibe Dr. Nazlı Çetin ve Dr. Pınar Bostan katıldı.

Kitaba ilişkin açıklama yapan Prof. Ali Ergur, kitabın içerdiği iki araştırmanın bulgularının "Pandeminin hem bir katalizör hem bireyleri keskin tercihler yapmak zorunda bırakması nedeniyle turnusol kâğıdı işlevi gördüğünü" söyledi.

Ergur, şunları söyledi: "Mücadeleye katılan sağlık çalışanları arasında, zor bir savaş veriyor olmaktan kaynaklanan bir bütünleşme, dayanışma, ötekine gösterilen özen gözlemlenmiştir. Bu anlamda bir organizma gibi örgütlenen Covid kliniği çalışanları, aynı zamanda özel hayatlarından büyük oranda feragat etmişlerdir. İstifa eden hekimler, bu ağır maddi ve manevi yükün altında ezilip gücü tükenenler olmuştur. Pandeminin sağlık çalışanları üzerindeki önemli sonuçlarından biri, aile bireylerine, özellikle çocuklarına uzak durma zorunluluğudur. Bazen ayrı mekânlarda (oda, ev, semt, şehir) kalmak zorunda olan sağlık çalışanı ebeveyn ve çocukları, sarsıcı psikolojik deneyimler yaşamışlardır. Psikolojik sorunlar yaşayan ve destek almak zorunda kalan birçok kişi olduğu görülmüştür. Covid mücadelesi, toplumun her kesiminde yaptığı gibi, tıp alanında da keskin ayrışmalara, yeni bilgi ve pratiklerin, yeni normların oluşmasına neden olmuştur."

Kaynak:www.cumhuriyet.com.tr / Haber:Sibel Bahçetepe

7’den 70’e tüm çocuklara

Lunapark

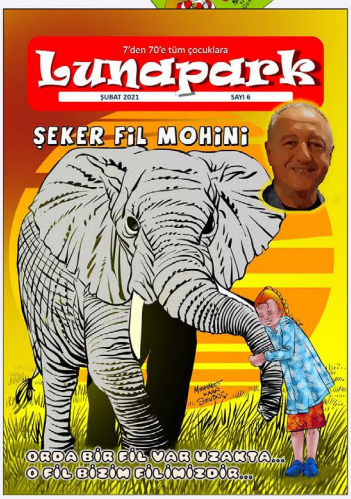

7’den 70’e Lunapark aylık çocuk dergisi; e-dergi formatıyla, eylül ayından beri, aksaklığa mahal vermeden, internet mecraları üzerinden çocuklara ve çocuk dergisi sevenlere ulaştırılıyor. 7’den 70’e ibaresine takılmayın, 80 yaşındakiler de okuyabilirler :)

Tamamen gönüllülük şiarıyla hazırlanan ve yol alan Lunapark; Benim, senin, onun, hepimizin çocuk dergisi olma amacında. Takip edip okumanın yanı sıra, yazılarıyla, çizimleriyle dergiye omuz vermek isteyen, eli kalem tutan, dudağında çalacak ıslığı olan, çocukları ve çocuk dergilerini seven her arkadaşımıza açık Lunapark’ın sayfaları. Dergide yer almasını istediğiniz çalışmalarınızı, eleştiri ve önerilerinizi: lunaparkeposta@gmail.com adresinden ulaştırabilirsiniz.

Ayrıca, küçük kardeşlerimizin yazı, çizi, fotoğraf, şiir ve hikaye türü çalışmalarını da beklediğimizi özellikle belirtelim.

Dergimiz, Şubat ayında yayınlanan 6. sayısı ile, yine baştanbaşa renkli, eğlenceli ve dopdolu. Dergiyi okuduktan sonra sevdiklerinizle paylaşmayı da ihmal etmeyin lütfen.

Sevgiyle kalın, **Lunapark**’ta kalın…

https://lunaparkcocukdergisi.blogspot.com

Esir edersen

esir düşer,

yok edersen

yok olursun.

#Yaşamiçinyasa:

Hayvanlara Adalet İçin Hayvan Hakları Yasası Talep Ediyoruz

Merhamet değil, hayvan hakları!

Önümüzdeki günlerde TBMM gündemine geleceği açıklanan Hayvan Hakları Yasası için bir kampanya başlatıldı. Göstermelik bir düzenleme değil, hayvanlar lehine bütüncül bir yasa isteniyor!

#YaşamİçinYasa diyorsan destek ol:

#YaşamİçinYasa diyerek çıktığımız bu yolda taleplerimiz şöyle:

Hayvanların mal ve kaynak statüsünün devam ettirildiği bir yasal düzenlemede haklardan bahsedilemez. Bu doğrultuda hayvanlar için merhamet değil, adalet beklediğimizi; göstermelik düzenlemeler ile geçiştirilen bir kanun değil, hayvanların doğuştan gelen haklarının teslim edildiği, hayvanlar lehine bütüncül bir yasa beklediğimizi bir kez daha vurgulayarak TBMM'ye bir kez daha sesleniyoruz.

1-Anayasal Güvence ve Hayvan Tanımı
2-Sahipli - Sahipsiz Hayvan Tanımı
3-Hapis Cezaları
4-Nitelikli hal ve ağırlaştırılmış ceza
5-Belediyelerin ceza kapsamına alınması
6-Soruşturma açma ve şikayet hakkı
7-Sokakta yaşayan hayvanlar ve 6. madde
8-Hayvan terk etme
9-Petshoplar ve internette hayvan satışı
10-Yasaklı/tehlikeli ırk iddiası
11-Avcılık ve av turizmi
12-Hayvanat bahçeleri
13-Yunus parkları
14-Hayvan sirkleri
15-Hayvan dövüşleri ve yarışları
16-Hayvan deneyleri
17-Faytonlar ve yük taşımacılığı
18-Kürk çiftlikleri ve ithalatı
19-Mezbahalar ve üretim çiftlikleri
20-Havai fişekler

Sıralı maddelerin tam içerikleri kampanya sayfasında belirtilmiştir.

Kampanya linki:

https://www.change.org/p/t-c-cumhurbaşkanlığı-hayvanlar-lehine-bütüncül-bir-hayvan-hakları-yasası-istiyoruz?utm_source=share_petition&utm_medium=custom_url&recruited_by_id=b0e41610-5bdd-11eb-96f4-6b74483cf18e

Bünyamin Tan

Cérémonies du Mouharrem à Kerbela

Edgar Allan Poe, ünlü Amerikalı kısa öykü yazarı, şair, eleştirmen ve editördür. Morgue Sokağı Cinayetleri (1841) öyküsü, modern dedektif öyküsünü başlattı ve korku öykülerindeki atmosfer, Amerikan kurgusunda rakipsizdir. Kuzgun'u (1845), ulusal edebiyatın en tanınmış şiirleri arasında yer alır.

Türk Edebiyatında İlk Edgar Allan Poe Çevirileri:

KARGA

Edgar Allan Poe, (Doğum: 19 Ocak 1809, Boston, Massachusetts, ABD – Ölüm: 7 Ekim 1849, Baltimore, Maryland'da), ünlü Amerikalı kısa öykü yazarı, şair, eleştirmen ve editördür. Morgue Sokağı Cinayetleri (1841) öyküsü, modern dedektif öyküsünü başlattı ve korku öykülerindeki atmosfer, Amerikan kurgusunda rakipsizdir. Kuzgun'u (1845), ulusal edebiyatın en tanınmış şiirleri arasında yer alır. Poe, İngiliz doğumlu aktris Elizabeth Arnold Poe ve Baltimore'dan bir aktör olan David Poe Jr.'ın oğluydu. Annesi 1811'de Richmond, Virginia'da öldükten sonra, bir Richmond tüccarı olan (muhtemelen vaftiz babası) John Allan ve onun çocuğu olmayan karısının evine götürüldü. Daha sonra, Richmond'da devam eden klasik bir eğitim aldığı İskoçya ve İngiltere'ye (1815–20) götürüldü. 1826'da 11 ay boyunca Virginia Üniversitesi'ne gitti, ancak üniversitedeki kumar kayıpları, koruyucusunu o kadar kızdırdı ki devam etmesine izin vermedi ve Poe, Richmond'a döndü.

1827'de gençlik döneminde Byronic şiirleri, Tamerlane ve Diğer Şiirler eserlerini yayınladığı Boston'a gitti. Yoksulluk onu Edgar A. Perry adıyla orduya katılmaya zorladı, ancak Poe'nun üvey annesinin ölümü üzerine John Allan, ordudan serbest bırakılmasını sağladı ve West Point'teki ABD Askeri Akademisi'ne atanmasına yardım etti. Daha sonra New York'a gitti ve bazıları John Keats, Percy Bysshe Shelley ve Samuel Taylor Coleridge'in etkisini gösteren birkaç şaheser içeren bir şiir kitabı çıkardı. Daha sonra hikâyeler yazmaya başladığı Baltimore'a döndü. 1835'te Richmond'da Southern Literary Messenger'ın editörü olarak yer aldı. Burada bir eleştirmen olarak ün yaptı ve henüz 13 yaşında olan genç kuzeni Virginia Clemm ile evlendi. Poe, şefkatli bir koca imajına sahipti.

Poe, içki içtiği için Richmond'daki işinden kovuldu ve New York'a gitti. Daha ileride içki hayatının musibeti haline gelecekti. Konuşma yapabilmek için bir miktar içkiye ihtiyaç duyuyordu; ama nadiren sarhoş olmasına rağmen az miktardaki içki bile çılgınca davranmasına sebebiyet verebiliyordu. Bu, Poe'nun uyuşturucu bağımlısı olduğu varsayımına yol açtı, ancak bir beyin lezyonu vardı. 1838'de New York'ta Arthur Gordon Pym'in Öyküsü adlı birçok olgusal materyali en çılgın fantezilerle birleştiren uzun bir düzyazı öyküsü yayınladı. Herman

Melville'in Moby Dick'inden esinlenenlerden biri olarak kabul edilir. 1839'da Philadelphia'daki Burton's Gentleman's Magazine'in editörüydü. Buradayken doğaüstü korku hikâyeleri olan "William Wilson" ve "The Fall of the House of Usher" yazdı. Daha sonra 1839'da Poe'nun Grotesk ve Arabesk Masalları çıktı (1840 tarihli). 1840 Haziran'ında Burton'dan istifa etti, ancak 1841'de Graham's Lady's and Gentleman's Magazine'i düzenlemek için geri döndü ve burada ilk dedektif öyküsü "The Murders in the Rue Morgue"yu yayımladı. 1843'te Philadelphia Dollar Gazetesi'nden "Altın Böcek" ve 100 $ ödüllerini kazandı ve bu ona büyük şöhret sağladı. 1844'te New York'a döndü, Sun için "The Balloon Hoax"ı yazdı.

29 Ocak 1845 tarihli New York Mirror'da, ona bir anda ulusal ün kazandıran en ünlü şiiri "The Raven (Kuzgun)" yayımlandı. Poe daha sonra 1845'te kısa öykülerinin çoğunu yeniden yayımladığı kısa süreli haftalık Broadway Journal'ın editörü oldu. Poe'nun karısı Virginia, Ocak 1847'de öldü. Ertesi yıl, şair Sarah Helen Whitman'ı etkilemek için Providence, Rhode Island'a gitti. Kısa süren bir nişan oldu. Poe'nun Annie Richmond ve ona maddi yardımda bulunan Sarah Anna Lewis'le yakın ancak platonik bağlantıları vardı. 1848'de ayrıca, bazı eleştirmenler tarafından bir başyapıt, diğerleri tarafından saçma olarak karşılanan, evrenin aşkın bir "açıklaması" olan "Eureka"yı yayımladı. 1849'da güneye gitti, Philadelphia'da çılgınca bir hayat sürmeye başladı. Sonunda Elmira Royster ile nişanlandı. Genç bir şair olan Susan Archer Talley ile romantizm içermeyen bir ilişkisi de oldu. Poe, Eylül ayının sonlarında Richmond'dan Baltimore'a gittiğinde bazı ölüm önsezileri yaşadı. Orada öldü, ancak şimdilerde dahi içki içmekten, kalp yetmezliğinden veya diğer hangi nedenlerden dolayı öldüğü konusu belirsizdir. Baltimore'daki Westminster Presbiteryen kilisesine gömüldü.

Poe'nun eserleri, romantizmin okült ve şeytani ile olan ilişkisine çok şey borçludur. Aynı zamanda, nadiren makul kumaşları anlaşılmaz malzemelerden şekillendirme becerisini uyguladığı kendi ateşli hayallerine de çok şey borçludur. Nesnellik ve kendiliğindenlik havasıyla üretimleri, kendi hayal gücüne ve ayrıntılı bir tekniğe yakından bağlıdır. Çağdaş edebiyatın bir değerlendiricisi olarak keskin ve sağlam yargıları, bir şair olarak idealizmi ve müzikal yeteneği, bir hikaye anlatıcısı olarak dramatik sanatı, yaşamı boyunca oldukça takdir edilen, ona evrensel olarak tanınan edebiyatçılar arasında önemli bir yer sağlamıştır.

Poe'nun karakterindeki göze çarpan gerçek tuhaf bir ikiliktir. Hakkındaki çağdaş yargıların geniş farklılığı, neredeyse onda iki kişinin bir arada varlığına işaret ediyor gibi görünüyor. Sevdiklerine karşı nazik ve sadıktı. Keskin eleştirilerinin hedefi olan diğerleri, onu huzursuz ve bencil buldular ve onu prensipsizlikle suçlayacak kadar ileri gittiler. Buna sebebiyet veren şeyin, korkunç kâbuslardan mı yoksa Poe'nun dengesiz varlığında beliren korkunç mezarlık fantezilerinden mi yoksa karanlık suçların bitmek bilmeyen iç görüşünden mi olduğu sorgulanır.

Poe'nun en iyi eserlerinin çoğu korku ve üzüntüyle ilgilidir. Shakespeare ve Alexander Pope'a hayrandı. Poe'nun zihni düşünüldüğünde, dualite daha da çarpıcıdır. Bir yandan idealist ve vizyonerdi. İdeal arzusu hem kalp hem de hayal gücüydü. Kadınların güzelliğine ve tatlılığına olan duyarlılığı, en dokunaklı sözlerine ("To Helen," "Annabel Lee", "Eulalie", "To One in Paradise") "Ligeia" ve "Eleonora"daki güzelliğe ve sevgiye yönelik tam tonlu düzyazılarına ilham verdi. "İsrafel" de hayal gücü onu maddi

dünyadan alıp bir hayal dünyasına taşıdı. Bu Pythian ruh hali, özellikle hayatının son yıllarının karakteristik özelliğiydi.

Daha genel olarak, "The Valley of Unrest," "Lenore," "The Raven," "For Annie," ve "Ulalume" gibi öykülerinde ve şiirlerinde, ortak deneyim evreninden tanıdık kaçış biçimi şöyleydi: ürkütücü düşünceler, dürtüler veya korkular. Bu malzemelerden ölüm hikâyeleri olan "The Fall of the House of Usher," "The Masque of the Red Death," "The Facts in the Case of M. Valdemar," "The Premature Burial," "The Oval Portrait" and "Shadow"u yazdı. Suç öyküleri "Berenice", "The Black Cat", "William Wilson", "The Imp of the Perverse", "The Cask of Amontillado," ve "The Tell-Tale Heart"i yazdı. Hayatta kalma maceralarından bahsettiği öyküleri "Ligeia", "Morella", "Metzengerstein" ve ölümle ilgili öyküleri "The Assignation," ve "The Man of the Crowd"u yazdı. "The Pit and the Pendulum" insanın sinirlerini titreten öykülerinden biri olup dehası dünyada kısa zamanda tanındı. Gerçekte, onun Fransız edebiyatındaki rolü şiirsel bir ana model ve eleştiri rehberi olmasıydı. Fransız Sembolizmi, onu "The Philosophy of Composition"ına dayanıyordu ve örneklerini saf şiir teorisini oluşturmak için kullandılar.

Edgar Allan Poe, Türk

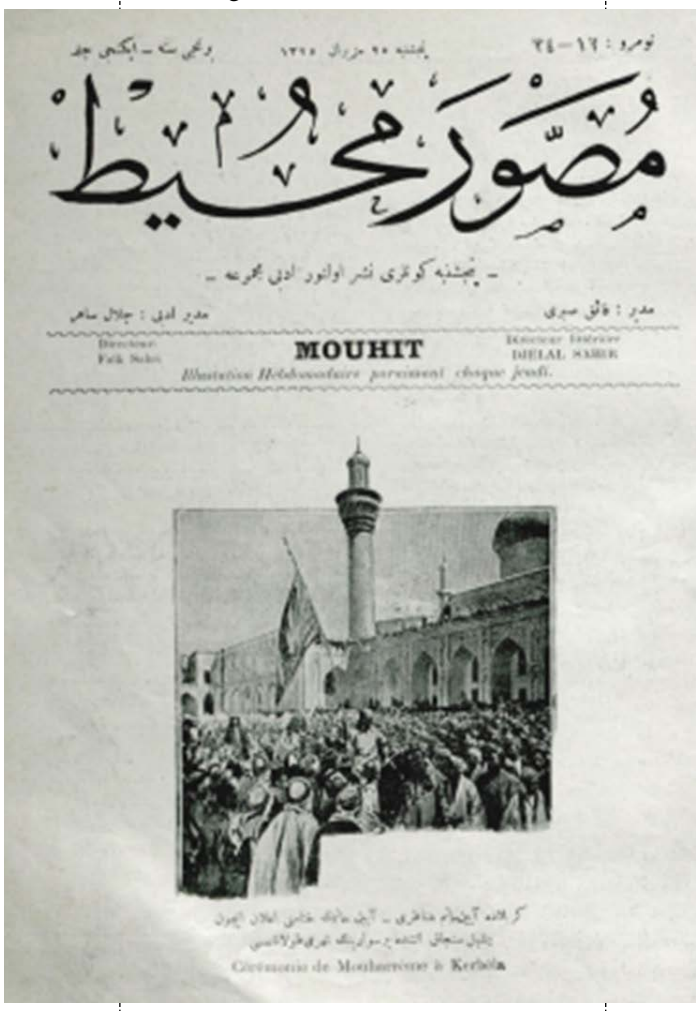
مصور محيط

MOUHIT

edebiyatında da tanınmış sevilmiş isimlerden biridir. Bilhassa saf şiir anlayışı çerçevesinde eserler veren ve Sembolizm akımının mensubu olan Yahya Kemal Beyatlı ve Ahmet Hamdi Tanpınar gibi isimlerin de Poe okuru olduğu bilinir. Onun Fransız Sembolizmine ilham olan şiir ve hayal dünyası, saf şiir anlayışıyla şiir yazan şairlerimizi oldukça etkilemiştir. Bu etkinin yanı sıra Poe'nun şöhreti onun bazı küçük hikâyelerinin çevrilmesine de sebep olmuştur. Bugün Poe'dan dilimize çevrilmiş birçok eserini bulunmaktadır. Bunların hemen hepsi Latin harfli olsa da Poe'nin ilk çevirilerinin izine 1909 yılında rastlıyoruz. Musavver Muhit adlı derginin rumi 25 Haziran 1325 / miladi 8 Temmuz 1909 tarihli 34. Sayısında yayımlanan Poe'dan "Karga" isimli bir hikâye çevrildiğini görüyoruz. Bu hikâye, makalemizin konusu olduğundan daha sonra tekrar ona döneceğiz.

Yaptığımız taramalarda Poe'dan çevrilen ve Arap harfli Türkçe metinler olan kısa hikâyeler de bulunmaktadır. Tespit edebildiğimiz hikâyeleri tarih sırasına göre şöyle listeleyebiliriz:

1) Kuyu ve Rakkas, emeği geçen: Avni, Hayat Mecmuası, cilt: I, sayı: 3, , Ankara, 16 Kanunuevvel 1926, sayfa: 57-58.

2) Kuyu ve Rakkas, Hayat Mecmuası, cilt: I, sayı: 4, Ankara, 23 Kanunuevvel 1926, sayfa: 79-80.

3) Kuyu ve Rakkas, Hayat

Mecmuası, cilt: I, sayı: 5, Ankara, 30 Kanunuevvel 1926,sayfa: 99.

4) Kuyu ve Rakkas, Hayat Mecmuası, cilt: I, sayı: 6, Ankara, 6 Kanunusani 1927, sayfa: 118-119.

5) Kuyu ve Rakkas, Hayat Mecmuası, cilt: I, sayı: 7, Ankara, 13 Kanunusani 1927, sayfa: 140.

6) Münafık Kalb, çeviren: Niyazi Hüsnü, İctihad, cilt: XXIII, sayı: 245, İstanbul, 01 Şubat 1928, sayfa: 4680-4683.

7) Perili Ada, çeviren: Bedreddin, İctihad, cilt: XXIII, sayı: 248, İstanbul, 15 Mart 1928, sayfa: 4733-4734.

İlk çeviri ise "Karga" başlığı ile çevrilen hikâye olup Garp Bediaları başlığı da taşımaktadır. Musavver Muhit dergisinin 2. cildinin 34 sayısındaki bu hikâye, 365-366 numaralı sayfalarda yer almaktadır. Çevirmeni belli değildir. Hikâyenin konusu ise Lenore isimli sevgilisinin ölümünü atlatamamış olan bir adamın melankolik bir akşam yaşadığı sırada, pencereden giren karga ile yaşadığı mistik ve korkunç anlarıdır. Poe'nun "Lenore" isimli bir şiiri de bulunmaktadır. Bu şiir, genç bir kadının ölümünü anlatmaktadır ki hikâyede bahsi geçen Lenore de genç yaşta ölmüş bir kızdır. Şiir, Broadway Journal'da 16 Ağustos 1845'te yayınlandı.

Makalemize konu olan ve "Karga" başlığı ile çevrilen metin, Poe'nun "The Raven" adlı öyküleyici şiiridir. Türkçeye

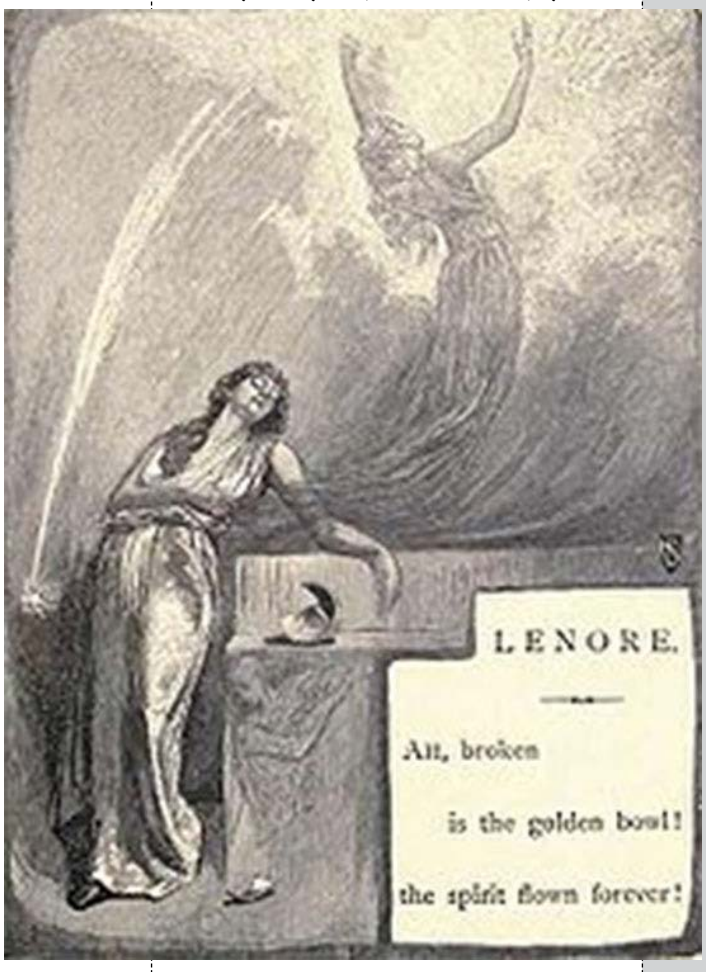

ileriki yıllarda "Kuzgun" başlığıyla çevrilmiştir. İlk defa, 29 Ocak 1845'te New York Evening Mirror gazetesinde yayımlanmış olan şiir Türkçeye ilk defa tam 64 yıl sonra çevrilmiştir. Bu çeviri metni Latin harflerine aktarıp günümüz Türkçesinde bilinmeyen bazı kelimelerin yanına parantez içi ifadeleri de ekledik

Karga

Korkunç bir yarı gece, zayıf ve bitap unutulmuş bir âleme ait malamal (dopdolu) garaip (gariplikler), tuhaf bir kitap üstünde düşünüyordum ve yorgunluktan başım devriliyordu. Birden bire birisi yavaşça kapıya vurmuş, yavaşça odamın kapısına vurmuş gibi hafif bir gürültü oldu. Kendi kendime: Bir misafir olacak, dedim. Odamın kapısına vuruyor işte o kadar, başka asla bir şey değil, asla…

Ah iyice hatırlıyorum. Dondurucu eylül ayı idi. Sobamın her muhtazır (can çekişen) odunu yere sarih gölgesini seriyordu. Şiddetle sabah olmasını istiyordum. Beyhude yere kitaplarımla kederimi unutmağa uğraşmıştım. Kaybettiğim "Lenore"um için kederimi… Şimdi meleklerin "Lenore" tesmiye ettikleri (adını verdikleri) münevver, kıymettar genç kız için ki artık bu dünyada ismi asla yad olunmayacaktı, asla…

Alev renginde kırmızı perdelerin müphem ipliği, hazin hışırtıları kalbime nüfuz ediyor ve beni eskiden hiç hissetmediğim bir takım vehim-alud (vehimle

karışık) haşyetler (dehşetler) içinde bırakıyordu. Öyle ki şimdi kalbimin heyecanlarını teskin etmek için kendi kendime boyuna: Odamın kapısından girmek için müsaade isteyen bir misafirdir, diye tekrar ediyordum, odamın kapısından girmek isteyen bir misafir; öyle olacak. Başka asla bir şey değil, asla!

Yavaş yavaş ruhuma kuvvet geldi. O vakit çok tereddüt etmeyerek: Mösyö, dedim, yahut madam hakikaten affınızı rica ederim. Uyuyordum, fakat gelip odamın kapısına o kadar hafifçe, yavaşça vurdunuz ki, o kadar muhterizane (çekinerek) vurdunuz ki sizi işittiğime ancak kani olabildim ve o vakit kapıyı kâmilen (tamamen) açtım: Zalam! (Karanlık!) Başka asla bir şey, asla!

Derinden derine bu zalama bakarak hayli zaman hayret, havf (korku), şüphe ile malamal hiçbir zihayat (yaşayan) mahlûkun düşünemeyeceği hayalat (hayaller) içinde kaldım. Fakat ortalıktaki sükûtu hiçbir şey ihlal etmedi ve karanlıklardan hiçbir işaret gözükmedi ve işitilen tek kelime fısıldanan bir isim: "Lenore!" oldu. Onu fısıldayan bendim ve bilmukabele (karşılık olarak) bir aksi seda bu "Lenore!" kelimesini fısıldadı. Sadece bu kadar ve başka asla bir şey, asla!

Odama girerek ve bütün ruhumun raşeler içinde yandığını hissederek biraz sonra bir daha hızlıca bir darbe işittim. Mutlak, dedim, mutlak penceremin kafeslerinde bir şey olacak. Bakalım nedir, bu garabeti keşfedelim. Bir dakika kalbimiz sükûnet bulsun ve bu garabeti keşfedelim: Rüzgâr, başka asla bir şey, asla!

Penceremin kanadını ittim ve o zaman gürültülü bir kanat çarpıntısıyla ezmine-i atikaya (eski zamanlara) layık azametli bir karga girdi. En ufak bir selam bile vermedi, durmadı; bir dakika tereddüt etmedi. Fakat büyük bir adam veya büyük bir kadın tavrıyla odamın kapısının üstüne kondu, kondu, oturdu ve başka asla bir şey yapmadı, asla!

O zaman siyah güherbadan (kehribardan) masnu (yapılmış) bir hayvana benzeyen bu kuş tavrındaki vakar, simasındaki ciddiyetle mahzun hayalimi tebessüm etmeğe mecbur ederek ona: Her ne kadar sırtın düz kırpılmış ise de tabii sen korkak bir şey değilsin, dedim. Korkunç ve ihtiyar karga, geceler sahillerinden yollanan seyyah! Söyle bana, geceler sahillerinde senin ismin nedir? Karga dedi: Badema (Bundan böyle) asla!

Cevabı pek de manalı ve yerinde olmadığı halde bu çirkin kuşun bu kadar vuzuhla söylemesine hayret ettim. Zira hiç (366) iddia edilemez ki zihayat bir kimse ömründe odasının kapısı üzerinde bir kuş, odasının kapısı üstündeki bir heykelin üstünde bir kuş veya bir hayvan görmüş ki ismi şu kelime: Bademe asla!

Fakat camit heykelin üzerine münzeviyane (inzivaya çekilircesine) konan karga sanki bu iki kelime ile bütün ruhunu ifşa ediyormuş gibi bundan başka bir şey söylemedi. Yavaşça kendi kendime atideki cümleleri fısıldayıncaya kadar fazla asla bir şey söylemedi, bir tüyünü oynatmadı: Diğer birçok kimseler daha şimdi benden uzak bulunuyorlar, dedim, sabaha doğru nihan olmuş bütün eski ümitlerim gibi o da beni terk eder! O zaman kuş dedi: Bademe asla!

Bu kadar yerinde verilmiş şu cevapla ihlal edilen sükûttan tevahhuş ederek: Şüphesiz, dedim, bütün tekrar ettiği kendisine felaket-dide (felakete uğramış) bir sahibi tarafından ihda edilen (veril) bir hamule-i malumattır (bilgin sabırlılığıdır). Zavallı bir kimse ki felaket aman bilmeksizin onu daima takip etmiş, o derecede ki onun şarkılarının bir tek nakaratı kalmış; ümidinin matem-engiz (matemi artıran) şarkılarının mahzun nakaratı bu olmuş: Bademe asla, asla!

Fakat karga yine bütün

ruhumu tebessüm etmeğe mecbur ediyordu. Derhal kuşun ve kapıdaki heykelin karşısına minderli bir iskemle çektim. O zaman kadife minderin içine gömülerek fikirleri yek-diğerine (bir diğerine) raptetmeğe ve bu sihir-amiz (büyüyle karışık) eski zaman kuşunun böylece ötmekle ne demek istediğini araştırmağa koyuldum Badema asla!

Bunu keşfetmeye çabalıyordum. Fakat şimdi haşin gözleri kalbimi amakına (derinliklerine) kadar titreten bu kuşa harf-i vahit (tek bir harf) bile söyleyemiyordum. Bin şey birden düşünerek bunu keşfetmeğe çabalıyordum. Başım lamba ziyasının okşadığı kadife yastığa dayalıydı. Lamba ziyasının okşadığı mor kadife ki "o" orada artık asla başını dinlendiremeyecekti. Ah, badema asla!

O zaman sanki odamın halıları üzerinde hafif ayak sesleri yükselen periler tarafından savrulan gayrı mer'i kokularla muattar hava bana kararıyor gibi geldi. Kendi kendime: Bedbaht! diye bağırdım, Cenabı Hak melaiki (melekleri) vasıtasıyla sana "Lenore"un yad ve hayalleriyle huzur, deva-yı hüzün (hüzün ilacı) gönderdi, bahşetti. İç, oh bu tatlı deva-yı hüznü iç ve kaybolan "Lenore"u unut! Karga dedi: Badema asla!

Ey mahlûk-ı mucizekâr (mucizler sunan yaratık)! dedim, sefil mahlûk! Kuş veya iblis, hangisi olsan da daima mucizekâr! İster seni şeytanlar göndermiş olsun ister fırtınalar meyus ve faal olarak sadece bu sahile atmış ve bu çorak ve sihir-amiz mahalde bırakmış veya havf ve hirasla (korkuyla) müteellim olarak (kederlenerek) bu mekâna sevk etmiş olsun, Allah aşkına doğru söyle, var mıdır? Bir deva var mıdır? Söyle Allah aşkına! Karga dedi: Badema asla!

Ey mahlûk-ı mucizekâr! dedim, sefil mahlûk! Kuş veya iblis, hangisi olsan da daima mucizekâr! Başımız üstünde serilen şu sema ikimizin de perestiş ettiğimiz Cenabı Hak namına bu elemle mali ruha söyle; o, cennette melaikin "Lenore" tesmiye ettiği o mukaddes genç kızı, melaikin "Lenore" tesmiye ettiği kıymettar ve münevver genç kızı kucaklayabilecek midir? Karga dedi: Badema asla!

Toplanarak boğuk bir sesle: Bu kelimeler bizim nişane-i vedamız (veda nişanemiz) olsun, ey kuş veya iblis, dedim, fırtınalara tekrar karış. Cehennemi geceler sahiline dön. Ruhunun söylediği yalanın hatırası olmak üzere burada siyah bir tüy bile bırakma! Benim inzivama dokunma! Kapımın üzerindeki heykelden kalk! Gaganı kalbimden çek ve kâbusunu kapımdan uzak bir yere defet! Karga dedi: Badema asla!

Ve karga, bi-hareket (hareketsiz) daima duruyor. Daima tam odamın kapısı üstündeki solgun Pallas (Athena) heykeli üzerinde duruyor ve gözleri, ayniyle hayale dalmış bir iblis nazarlarına benziyor; lambamın baran-ı ziyası (ışık yağmuru) altında o gölgesini yere seriyor ve ruhum, yerde titreye titreye sürüklenen bu saye-i müdevverin (dönen gölgesi) haricinde asla hiçbir vakit teali edemeyecek (yükselemeyecek). Badema asla!

Kaynakça:

Charles Cestre, Thomas Ollive Mabbott, Jacques Barzun, "Edgar Allan Poe", Britannica Web Sitesi, erişim tarihi: 8.12. 2020. Linki: https://www.britannica.com/biography/Edgar-Allan-Poe/Legacy

"Garp Bediaları: Karga", Musavver Muhit (Edgar [Allan] Poe), cilt: II, sayı: 34, İstanbul 25 Haziran 132 / 8 Temmuz 1909, sayfa: 365-366.

e-kitap Google

ÇIZGI ROMAN MASALLAR

https://www.kisa.link/Ocxs

Çizgi Roman, - Masallar

Yeni Çıkan

Onur DİLER'in deprem temalı yeni kitabı Google Play raflarında.

E kitap olarak 45'in üzerinde eseri olan ***Onur Diler*** bu kitabında bize gerçek bir katastrofik afete gerçekten hazır olup olmadığınızı sorgulatıyor. Roman kurgusu ve hayatta kalma bilgilerini birleştiren yazar aynı zamanda şehir efsanelerini, toplumun şehir ile siyasetçilerin karmaşık, dolaylı ilişkisini, devlet, toplum ve afet politikalarını da sertçe sorgulamış.

Roman içinde Arama ve Kurtarma ekiplerinin özellikle afet sonrası için tavsiyelerini, hayatta kalma ipuçlarını ve derslerini ustaca hikaye satırlarına döken yazar bu heyecanlı hikaye için epeyce uğraşmış.

Deprem adlı roman üç ayrı grubun İstanbul'u büyük bir yıkıma götüren deprem silsilesinde yaşadıklarını anlatıyor. Ancak ana teması gittikleri konserde depreme yakalanan bir çiftin şehrin diğer ucunda kalan kızlarına ulaşması üzerine yoğunlaşmış. Okudukça heyecanlı, tedirgin edici ve gerçeğe olabildiğinde yakın olduğunu fark ettiğiniz romanda ara ara, ***"Ben olsaydım ne yapardım?"*** diye kendinizi kaybettiğinizde oluyor, heyecanlı sahnelerde oturunuşunuzu dikleştirip, parmağınızı ısırdığınızda...

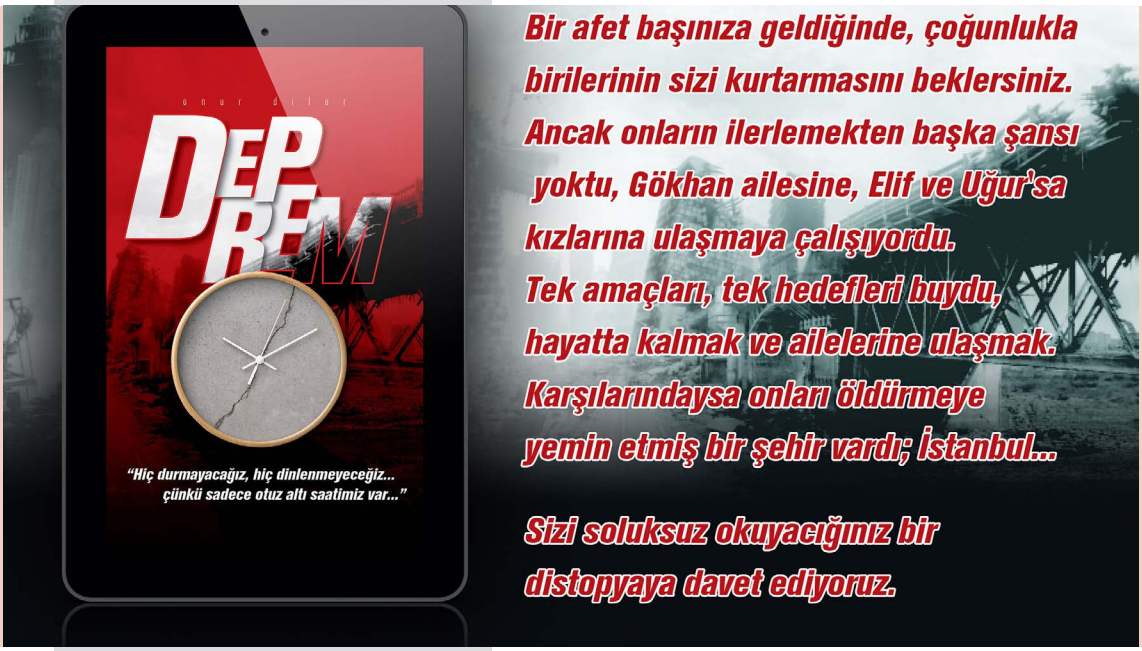

Yazar hakkında;

Onur Diler 1977 Karşıyaka doğumludur. İlk, orta ve lise eğitimini Karşıyaka'da tamamlamış, bu süre zarfında, eskrim, doğa turları ve tırmanış, bisiklet, Krav Maga, Tiyatro, Frp ile ilgilenmiştir.

Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sinop Su Ürünleri Fakültesi mezunu olan yazar bu süre zarfında Scuba ve apnea ile ilgilenmiş, Judo ve Karate öğrenmiştir.

Halen İstanbul'da yaşamaktadır.

E kitaba Google Play'de / Kitaplar Bölümünden onur diler yazarak ya da alttaki linkten ulaşabilirsiniz.

https://play.google.com/store/books/details/Onur_D%C4%B0LER_DEPREM?id=SKwWEAAAQBAJ

SALE
SPECIAL OFFER
• T-shirt
• Hoodie
• Tote bag
• Pet hoodie
• Mug and more
teespring.com/
stores/mrl-star

Müge Koçak'ın ilk öykü kitabı "Yankı" Can Yayınları'ndan çıktı

Gecenin karanlığında, ıssız sokaklarda gezer düşlerin fısıltıları. Sahipsizliğin somurtkanlığını peşlerine takarak, buldukları ilk barınağa girerler. İşte orada, gölgelerin ardında, başlar siyahla beyazın hikâyesi. Ya da öyle sanır herhangi birisi…

"Yankı" bir ilk kitap olmasına karşın ustalıkla örülmüş öykülerden oluşuyor. Rahatsız edici, hatta "riskli" meseleleri irdeleyen bu öyküler yeri geldiğinde biçimsel denemelerden sakınılmadan ortaya konuyor. Kimi zaman şiddeti, ardındaki nedenleri ya da düpedüz nedensizliğini, kimi zaman günlük hayatımızın içine sinmiş tahakkümü, kimi zaman da sıradan hayatlarımızın karanlığını ya da üzerimizde bir yük gibi taşıdığımız yarı ölü halimizi anlatıyor. Açgözlülüğü, doymak bilmez arzuyu, saçma sapan yaşamları ve belki de en önemlisi, sokağı ve eşitsizliği odağına almaktan, bunları hayal gücünün prizmasına tutmaktan da geri durmuyor.

Atilla Bilgen

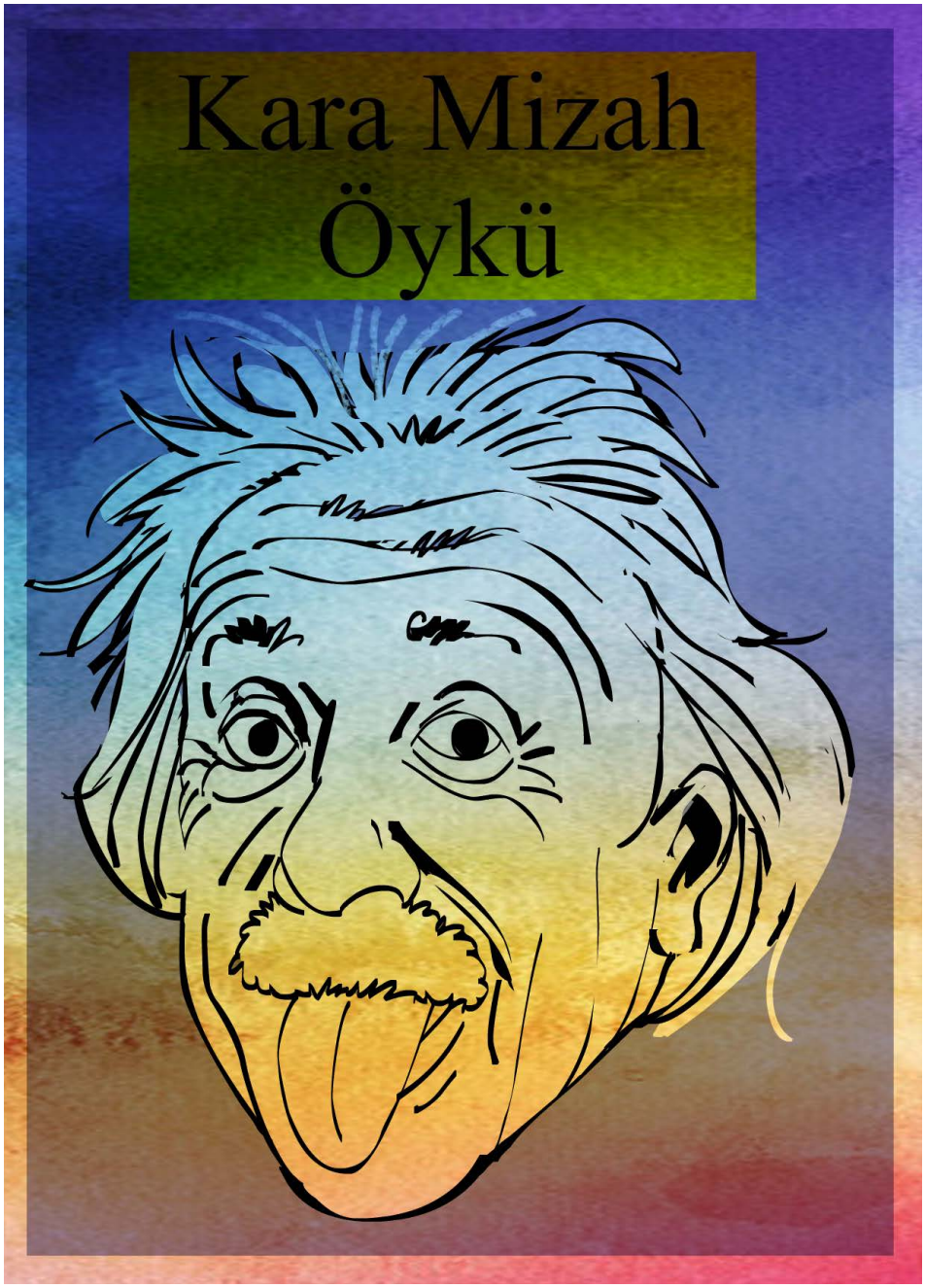

KİMSİN SEN!

Hızlı çalışmasına rağmen elindeki işleri bir türlü tamamlayamamış, amirinden fırça yeme korkusu yüreğini daraltmıştı. Mağazaya giderken bu yüzden gergin ve dalgındı. Düşmesinin nedeni belki de içinde bulunduğu bu ruh haliydi. Gerçi sebep ne olursa olsun sonuç değişmeyecek ve düşecekti.

Korkmaz Gözükara, Cuma günü öğlen paydosunda dışarı çıktığında dengesini kaybetti ve yere kapaklanıp kafasını kaldırıma vurdu. Düşmesini birçok nedene bağlayabiliriz. Her şeyden önce hava yağışlıydı, haliyle yerler ıslaktı. Kaymasının sebebi bu değilse, suç büyük ihtimalle ayakkabısındaydı, zira havalar kışa doğru yelken açmasına karşın, hala yazlık kösele ayakkabılarını giyiyordu. Bunu bir ihmal olarak görmenizi istemem, zira uzun zamandır kışlık ayakkabı almayı planlıyordu, ancak karısının bitmek bilmeyen istekleri karşısında

her seferinde bunu erteliyordu. Zaten öğlen paydosunda dışarı çıkmasının nedeni de, karısıydı. Birkaç gün önce aldığı çizmeler ayaklarını sıkınca mağazaya götürüp kalıba vermesini, akşama getirmesini buyurmuştu. Aslında işin acelesi yoktu, çünkü canı her sıkıldığında-yapacak bir işi olmadığından sürekli sıkılırdı, alışverişe çıkardı, bu yüzden ev çeşit çeşit çizme ve ayakkabılarla doluydu. Her şeyden, özellikle de karısından deli gibi korktuğundan bu isteğini emir olarak algıladı, havanın yağışlı olduğuna aldırmadan içinde çizmelerin bulunduğu poşeti eline alıp dışarı çıktı ve mağazaya doğru yola koyuldu. Hızlı adımlarla gitmesinin nedeni yağmurdan çok işe geç kalma telaşıydı, zira mesafe uzun, vakit sınırlıydı. Bu durumda acele etmesi de düşmesini tetiklemiş olabilir, ne var ki sabahtan beri kötü bir gün geçiriyordu. Hızlı çalışmasına rağmen elindeki işleri bir türlü tamamlayamamış, amirinden fırça yeme korkusu yüreğini daraltmıştı. Mağazaya giderken bu yüzden gergin ve dalgındı. Düşmesinin nedeni belki de içinde bulunduğu bu ruh haliydi. Gerçi sebep ne olursa olsun sonuç değişmeyecek ve düşecekti.

Kafasını kaldırıma vurduğu an, çizgi filmlerde olduğu gibi yıldızları sayıp saymadığını elbette bilmiyoruz, ancak yüz ifadesine bakacak olursak acı çektiği aşikârdı. Eliyle başını ovuştururken, bir çocuk gibi düşmesinden dolayı utanç içindeydi. Görenlerin kahkahalarla güleceğini sandığından acısını unutmuş, içinden "İnşallah kimse görmemiştir!" diye dua etmeye başlamıştı. Cadde kalabalıktı, dolayısıyla yere kapaklanmasını kimsenin fark etmemesi olanaksızdı. Kaçamak bakışlarla etrafına göz attı, dört bir tarafının yardımına koşan insanlarla çevrili olduğunu görünce kızarıp başını öne eğdi. Gözünü yerden ayırırsa zavallılığını ayıplayan, sessiz ama içten kahkahalarla gülen insanlarla karşılaşacağını sanıyor, duyduğu utançtan dolayı iyi olup olmadığını soranlara yanıt veremiyordu. Oysa birazcık cesareti olsa "İnsanoğlu işte! Düşe kalka büyüyor." diyecek, ardından koca bir kahkaha patlatacaktı. Ondan yayılan neşe çevresindekilere sirayet ederken yavaşça yerinden doğrulup üstünü başını temizleyecek ve gülerek yoluna devam edecekti. Arkasından bakanların çoğu durumu sevimli bulup gülümseyecek, sadece birkaç kişi "Deli bu ya!" diye konuşacaktı. Ama maalesef böyle bir insan değildi! Onun bu sessiz ve hareketsiz halini görenler utanmış olduğunu akıllarına bile getirmeyip durumunun ciddi olduğunu düşündüler. Kimileri ambulans çağırmayı planlarken, iki üniversite öğrencisi kollarına girip kaldırmayı denedi. Onu kendi haline bırakmayacaklarını algılayınca acısını belli etmemeye çalışarak öğrencilerin yardımıyla yerinden doğruldu, kızarmış bir yüz ifadesiyle iyi olduğunu söyledi, boş yere telaşlandırdığı için herkesten özür diledi ve başını önüne eğip etrafına hiç bakmadan olay yerinden uzaklaşıp ilk sokağa saptı. Arkasından kimsenin gelmediğini görünce bir duvara dayanıp soluklandı. Elleriyle üstündeki tozu toprağı temizledi, kafasını acısı gidene dek ovuşturdu, kendisini biraz iyi hissedince yoluna devam edip mağazaya gitti ve tezgâhtara geliş sebebini anlattı.

"Akşama kadar hallederiz efendim. Şimdi lütfen çizmeyi alalım"

Bu sözü duyana kadar elinde poşet olmadığının farkında bile değildi. Boş gözlerle aşağıya, ardından mağazanın her noktasına baktı. İçinde karısının çizmesinin olduğu torba hiçbir yerde yoktu. Korkudan yüreği deli gibi çarparken soğuk bir ter bedeninden boşaldı ve acısını unutarak dışarı çıkıp koşarak düştüğü yere gitti. Kaldırım, farklı yönlerden gelip farklı yönlere giden insanlarla doluydu, utanma duygusunu boş verip kalabalığın içine daldı, sağa sola baktı, esnafından simitçisine kadar gördüğü herkese poşeti sordu. Kimseden olumlu bir yanıt alamayınca ne yapacağını bilemeden kalabalığın arasında donup kaldı, zaman da tam o an durdu sanki!

Eşinin tepkisini düşünmesi bile korku ve dehşete kapılmasına yetiyordu. Nefes alamadığını hissedince kravatını gevşetti, terleyen alnını elinin tersiyle sildi. Yürek çarpıntısını engellemek amacıyla derin nefesler aldı, aklını yitirmemek için kendi kendine sakin olmasını öğütledi, ne var ki hiçbiri fayda etmedi. Aslına bakacak olursanız ortada

büyütülecek bir olay yoktu. Alt tarafı eşinin çizmesini kaybetmişti. Normal bir insan için bu son derece doğal bir olaydı ve karşı tarafa kolayca izah edilebilirdi, ne var ki çocukluğundan beri yakasını bırakmayan korku duygusu, bu basit gerçeği algılamasını engelliyordu, zira Korkmaz Gözükara, ana rahminden adeta bir sakatlıkla doğmuş, korkuya mahkûm olmuştu!

Son anda aklına düşen umut kıvılcımı olmasaydı, belki saatlerce o noktada bir heykel gibi durup kalacaktı. İşten çıktığında elinde poşet olup olmadığını anımsamıyordu. Sığınacak başka bir liman bulamadığından, o umuda sıkı sıkıya sarılıp adeta koşarcasına işyerine döndü, ofisin her noktasına baktı, ama yüreğindeki sıkıntıyı giderecek somut nesneyi bulamadı. Koltuğuna bir külçe gibi kendini bıraktığında, tek kurtuluşunun yeni bir çizme almak olduğunu biliyordu, ancak torbanın içine bakmamıştı, dolayısıyla ne modeli hakkında bir fikri vardı ne de rengi. Daralan yüreğini rahatlatmak amacıyla gün boyu eli telefona gidip durdu. Az biraz cesareti olsaydı, karısını arayıp itiraf edecek ve beklemenin verdiği sıkıntıdan kurtulacaktı. Ama yapamadı. Mesai saati bitimine dek öylece oturdu. Onun düşünceli halini görenler ise, derdine derman olacaklarına kendi haline bıraktılar.

İş çıkısında kendi kendine "Keşke" diyordu "keşke bir kabahat işlediğimizde içine girip itiraf edebileceğimiz, cezamızı çekebileceğimiz suç odaları olsa! Böylece eve rahatlamış, huzur içinde giderdik!" Ama böyle bir oda yaşadığımız toplumda henüz icat edilmediğinden sıkıntısından kurtulamadı. Çaresizce apartmanına girdi, merdivenleri yavaş adımlarla çıktı, anahtarıyla kapıyı açtı. Ayakkabılarını sessizce çıkartırken yalandan başka sığınacak limanı kalmamıştı. Eşi geldiğini görünce çizmeleri soracak, o da "Adamlar çok yoğundu. Ancak Pazartesi verebilecekler." diyerek birazcık vakit kazanacak, bu arada modeli ve rengi hakkında fikir sahibi olacak, Pazartesi günü de aynısından alacaktı. Verdiği bu kararın ardından derin bir nefes alarak salona gitti. Karısı her zamanki gibi televizyonun karşısındaydı. Geldiğini görünce bakışlarını ekrandan ayırmadan "Çizmeyi ver de deneyeyim." dedi. Söylediğini duymazlıktan gelerek "Acıktığını biliyorum. Üstümü değiştirir değiştirmez sofrayı kuracağım sultanım." dedi.

"Bırak şimdi yemeği de ver çizmeyi. Yarın güne gideceğim. Biliyorsun düşman ayağa bakar. Ayşe olacak dedikoducu kadın baksın da hasedinden çatlasın biraz."

Belki konuyu unutturuurum umuduyla Ayşe mevzususuna sıkı sıkıya sarıldı ve sanki çok ilgiliyormuşçasına merakla "Ayşe ile aranız iyi sanıyordum. Hayırdır?"diye sordu.

"Bu saf halinle herkesi kendin gibi sanıyorsun. Ne domuzdur o bilmezsin."

"Yapma ya!"

"Neyse bırak şimdi Ayşe'yi de ver çizmelerimi."

"Sultanım dün aksam sen televizyon seyrederken en sevdiğin yemekleri yaptım. İnan parmaklarını yiyeceksin. Üstümü..."Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan eşi top gibi gürledi: "Tutturdun yemek yemek diye. Sana kaç defa diyeceğim; istemiyorum. Getir şu çizmeleri."

"Şey..."

"Ne?"

"Yetişmedi sultanım. Yetiştiremediler. Oysa çok ısrar ettim."

"Korkmaaaaz!"

"Emret sultanım"

"Ne demek yetişmedi. Güne gideceğimi, yarın mutlaka giymem gerektiğini söylemedim mi sana?"

"Söyledin. Ben de onlara söyledim. Ama inan çok yoğunlardı. Siyah çizmeyi Pazartesiye ancak veririz dediler."

"Ne siyahı Korkmaz? Gülkurusuydu."

"Ha işte gülkurusu diyecektim, nedense dilim sürçtü sultanım. Gülkurusu fermuarlı uzun çizmen maalesef orada kaldı."

"Ne saçmalıyorsun öyle? Fermuarlı değildi bu bir, uzun değil bileğe kadardı bu da iki. Bana bak Korkmaz yoksa..."

"Yoksa ne sultanım?"

"Başka bir kadının çizmesini mi götürdün yoksa? Hayatında başka biri varsa oyarım seni!"

Korkmaz Gözükara beklemediği yerden golü yemişti! Çizme konusunda kendisini bir şekilde affettirebilirdi ama başka bir kadın şüphesi mahkemesiz direkt darağacına yollardı. O telaşla "Senden başkasına bakıyorsam

gözüm çıksın sultanım. Sıkıntılı bir gün geçirdim. Kafa kalmadı, her şeyi birbirine karıştırıyorum."dedi.

"Bilmem artık! Atalarımız boşuna "Suyun sessiz akanından adamın yere bakanından korkacaksın!" dememişler. Bak Korkmaz, öyle bir şey duyarsam, kendini bir köprüden at aşağıya, at da boşuna yorulmayayım. Anladın mı?

"İki gözüm önüme aksın ki yok öyle bir şey sultanım. Varsa hiç acıma öldür beni!"

"Gözüm üzerinde, göreceğiz artık. Şimdi boş konuşmayı bırak git yemeği hazırla. Sinirden kan sekerim düştü! "

Olayı umduğundan hafif savuşturmanın yanı sıra, çizmeyle ilgili tüm detayları almanın sevinciyle bir koşu yatak odasına gitti, üstünü değiştirip soluğu mutfakta aldı. Yemeğin ardından eşine yorgunluk kahvesi yaptı, bulaşıkları yıkadı, az biraz televizyona baktı ama yaşadığı stresten dolayı çabucak uykusu geldi ve erkenden yattı.

"Korkmaaaaaz! Hala yatıyor musun tembel adam? Açlıktan öldüm. Kalk ve hemen kahvaltıyı hazırla."

Yatak odasının duvarlarında top gibi patlayıp kulak zarının ırzına geçen haykırışı duyunca zorlukla gözünü aralayıp baktı. Balina kılıklı bir kadın ellerini beline dayamış karşısında anlamsızca bağırıyordu. Yataktan doğrulmaya gerek görmeden "Kes sesini be kadın! Görmüyor musun uyuyorum." dedi ve yorganı başına çekip başını yastığa gömdü. Karısı, rüyasında bile görse inanmayacağı bu tepki karşısında bir an için afalladıysa da çabuk toparlandı ve ilkinden daha gür bir sesle "Sen benimle nasıl konuşuyorsun öyle? Çabuk özür dile." diye haykırdı. Başını yastıktan hafifçe kaldırdı, uyuşuk bir şekilde sol kulak memesini kaşırken kadını baştan aşağı süzdü. Bağırmasına da, başucunda durmasına da bir anlam verememişti. "Sabah sabah ne böğürüyorsun be kadın? Hem kimsin sen? Ne arıyorsun burada?" diye sordu. Bu yanıt karısını iyice zıvanadan çıkardı ve olduğu yerde tepinerek "Kim miyim? Bana bak Korkmaz ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Gelmeyeyim yanına!"diye bağırdı.

"Daha ne kadar yanıma geleceksin be kadın? Zaten ahıra dalar gibi destursuz dalmışsın içeriye, oldu olacak gel de koynuma gir!"

"Aman sanki hiç girmediğim yer!"

"Yapma ya! İllaki sarhoş bir anıma denk gelmiştir! Yoksa ayık kafayla çekilecek kadın değilsin!"

"Bana bak çizgiyi aşıyorsun. Şakanın da bir edebi var."

"Kadına bak be! Yanıma izinsiz girmesi yetmezmiş gibi, bir de alınıyor. Şimdi ufaktan arkanı dön ve ikile bakayım alıngan balina!"

Evlendiği günden beri duymadığı sözleri birkaç dakika içinde işitmenin şaşkınlığıyla sersemleşmişti. Ne yapacağını bilmez bir halde odanın orta yerinde durup yüzüne dikkatlice baktı. Siması aynı olmasına aynıydı, ne var ki ses tonu, davranışları bir farklıydı, bunca yıllık kocasını tanımasa yataklarında bir yabancı yattığına yemin edebilirdi. Hayatında ilk defa ondan korkmuştu, bu yüzden alttan aldı ve zoraki bir şekilde gülümseyerek "İlahi Korkmaz. Bu kadar yetenekli olduğunu bilmezdim. Öyle güzel rol yaptın ki bir an şüpheye düştüm. Neyse bu kadar oyun yeter, haydi kalk da kahvaltımızı yapalım." dedi.

"Ne rolü be kadın? Hem söylesene kimsin sen?"

"Sabah sabah çocuklaştın ayol. Benim. Karın Afet. Bu saate kadar uyumazdın, haliyle merak ettim." dedi.

Öfkeli bakışlarını eşinden ayırmadan yattığı yerden doğruldu, esnedi, ardından uyku dolu bir sesle "Neler saçmalıyorsun Hormonlu Afet? Hangi ara evlendik?" diye sordu.

"Ne olur böyle konuşma Korkmaz, korkutuyorsun beni."

"Demek karım olduğunda hala ısrar ediyorsun. Bu da güzel! Peki, söyle bakalım Hormonlu Afet, kaç yıldır evliyiz?"

"Neredeyse yirmi üç yıldır."

"Şimdi iyi salladın! Ben daha otuzundayım. Bu durumda yedi yaşımdayken mi seninle gerdeğe girdim?"

"Ne otuzu Korkmaz, elli üç yaşındasın. İki gözüm önüme aksın ki doğru söylüyorum. Evli olduğumuza inanmıyorsan şuradaki fotoğraflara bak."

Ayağa kalkıp komodinin üzerindeki gümüş çerçeve içindeki biri nikah masasında, biri de deniz kenarında çekilmiş fotoğraflara baktı. Her ikisinde de yanında Hormonlu Afet duruyordu. İşin garibi böyle bir fotoğraf

çektirdiğini hatırlamıyordu. Çerçeveleri aldığı yere bırakırken "Fotomontaj oldukları besbelli. Evlendiğimi unutacak kadar bunamadım daha." dedi. Karısı onca kilosundan beklenilmeyecek bir çevikle yatak odasından koşarak çıktı. Geri döndüğünde kucağında koca bir fotoğraf albümü vardı. Ona doğru uzattı ve alıngan bir tavırla "Bunlar da mı fotomontaj" diye sordu.

Dudak bükerek albümü alıp hızla sayfalarını çevirdi. İçi Hormonlu Afet'le çektirdikleri fotoğraflarla doluydu. Kafası karışmasına rağmen geri adım atmadı ve "İnandırıcı olmak için bayağı masraf yapmışsın! Neyin peşindesin böyle?" diye sordu.

"Hiçbir şeyin. Gerçeği söylüyorum."

"Varsayalım doğru söylüyorsun, o zaman demek ki körkütük sarhoşmuşum? Ne içirdiniz bana?"

"Ne olur öyle konuşma. Kalbimi kırıyorsun!"

"Benim burada hayallerim kırılmış sen kalkmış kalbinden bahsediyorsun! Hem böyle tepemde dikilip durma Hormonlu Afet. Madem karım olduğunu iddia ediyorsun git kahvaltıyı hazırla. Bunca yıllık evli olduğumuza göre biliyorsundur, ama yine de hatırlatayım, omleti katlanacak kadar yumuşak, dağılmayacak kadar sert severim. Haydi, marş marş!"

Afet mutfağa koşturacağı yerde olduğu yerde donup kalmıştı. Onun bu hali Korkmaz'ı iyice zıvanadan çıkardı ve öfkeyle bağırdı: Sana kurt gibi acıktım diyorum hala kımıl zararlısı gibi duruyorsun! Gitmek için daha ne bekliyorsun?"

"Şey..."

"Ne?"

"Evde yemekleri hep sen yapardın..."

"Bak sen! Bende bu koca götü nerede büyüttü diye merak ediyordum! Balina olduğun yetmezmiş gibi bir de tembelsin demek. Bitti artık o dönemler. İstikamet mutfak. Duşumu alır almaz yanındayım, hele sofra da bir şey eksik olsun bilirim yapacağımı."

Bir dal gibi iki yana sallanan Korkmaz Gözükara'yı kollarıyla söyle bir sarsa ayaklarını yerden keserdi, hafifçe sıksa kemiklerini çatlatırdı, ancak cesaret edemedi, zira ses tonu, bakışları, kendinden emin hali onu ürkütmüştü. Sessizce dışarı çıktı ve evlendiğinden beri ilk defa yemek yapmak amacıyla mutfağa gitti

Duydukları, gördüğü fotoğraflar kafasını karıştırmıştı, karısı olduğunu iddia eden kadının dışarı çıkmasının ardından yatağa çöktü ve düşündü. Dün akşamı çok net anımsıyordu. Arkadaşlarıyla sinemaya gitmiş, son günlerde herkesin dilinde olan, başrollerinde Okan Bayülgen ve Müjde Ar'ın oynadığı Ağır Roman filmini izlemişti. Çıkışta birer bira içtiklerinden eve geç gelmiş ve her zamanki gibi annesinden fırça yemişti. Şimdi ise hiç tanımadığı bir evde uyanmış, üstüne üstlük kendisiyle yirmi üç yıldır evli olduğunu iddia eden bir kadın başına bela olmuş, otuz değil elli küsur yaşında olduğunu iddia etmişti. İnsan, hayatının yirmi üç yılını hatırlamaz mı hiç? Saçmalıyordu işte. Ama o fotoğraflara ne demeli? Mantıklı bir izah bulamamanın sıkıntısıyla ayağa kalktığında şifoniyerin üstündeki aynadan kendisine bakan bir adamla karşılaştı. Orta yaşlı, zayıflıktan avurtları çökmüş, seyrek saçlı sevimsiz bir tipti. Ona doğru yaklaşıp gözlerini kıstı, adam da aynı hareketleri yaptı, yanağını kaşıdı, adam da kaşıdı, saçını düzeltti, adam da düzeltirken bir çığlık attı, ardından dışarı fırladığı gibi karşısına çıkan her odaya girip çıktı, sonunda mutfağı buldu ve Hormonlu Afet'e avazı çıktığı kadar bağırdı: "Ne yaptınız lan bana?"

"Ne yaptım?"

"Saçlarımı, bıyıklarımı gençliğimi çalmışsınız daha ne yapacaksınız?"

"İlahi Korkmaz yaş geldi elli üçe olacak o kadar. Hepimiz yaşlandık."

"Ne ellisi be kadın? Otuzundayım ben!"

Onca korkusuna rağmen "Saçmalama." dedi ve başını öne eğip fırtınanın gelmesini bekledi. Umduğunun aksine bağırıp çağırmadı Korkmaz. Mutfağın bir ucundan bir ucuna gidip döndü, kafasını kaşıdı, ardından "Sıcak bir duş yapsam iyi gelir sanırım" diyerek dışarı çıktı, saniyeler içinde geri döndü ve "Banyo nerede be kadın?" diye sordu.

Devam edecek

ÇİZGİ ROMANLI FARK BULMACASI

Hazırlayan: elvan adıgüzel

Üstte, özellikle eski kuşak çizgi roman severler için tıpkı şarap gibi yıllandıkça değeri daha da artan, 80'lerin efsane çizgi romanı Buddy Longway'den bir kareye ait iki kopya görülüyor. Çizerini belirtmeye bile gerek yok zira kareye imzasını atmış zaten üstad. İki kopya da ilk bakışta aynı gibiler ama ikinci resimde küçük oynamalar yapıldı. Sonuç itibari ile iki kare arasında 10 küçük fark oluşturduk. O halde, buyurun fark bulmacasına…

Korkmaz Uluçay

–Selçuk oğlum, niye çağırdın beni? Tam "Zagor"ları sıraya diziyordum, işim gücüm var benim…
–İşte esas bu yüzden çağırdım Kenan Abi, senin işin yok aslında. İş buldum sana…

NE İŞ OLSA KIZARIM

–Selçuk oğlum, niye çağırdın beni? Tam "Zagor"ları sıraya diziyordum, işim gücüm var benim…

–İşte esas bu yüzden çağırdım Kenan Abi, senin işin yok aslında. İş buldum sana…

–Haydaa, nerden çıktı şimdi bu? Kravat takmamı da istedin, ben de sandım mühim bir şey var.

–Bu da mühim… Hep sen mi bize nasihat vereceksin, sıra bizde: Tamam emeklisin ama, elin ayağın tutuyor; sen daha çalışırsın yıllarca.

–Ulan eski karım gibi konuşup durma, halimden memnunum ben. Emekli maaşı gittikçe az geliyor ama olsun, kira falan yok, idare ediyorum…

–Öyle deme abi ya. Arabayı satıp parasını da bize verdin zaten, borcumuzu hâlâ ödeyemedik. Bırak bari iş bulalım sana.

–Oğlum borcun acelesi yok demedik mi?

–Olsun. Ben bizim şefe bahsetmiştim, şimdi gideceğimiz şirketin insan kaynakları müdürünü tanıyormuş, randevu aldık. Sen gümrükten emekli değil misin? Bunlar da ithalat-ihracat yapıyorlar. Senden iyisini mi bulacaklar?

–Allahım, Yarabbim… Oğlum bizim zamanımız geçti artık, mevzuat falan durmadan değişiyor zaten, bilgisayar bilgisi ister, bilmem ne ister, nerden çıkardın şimdi bunu?

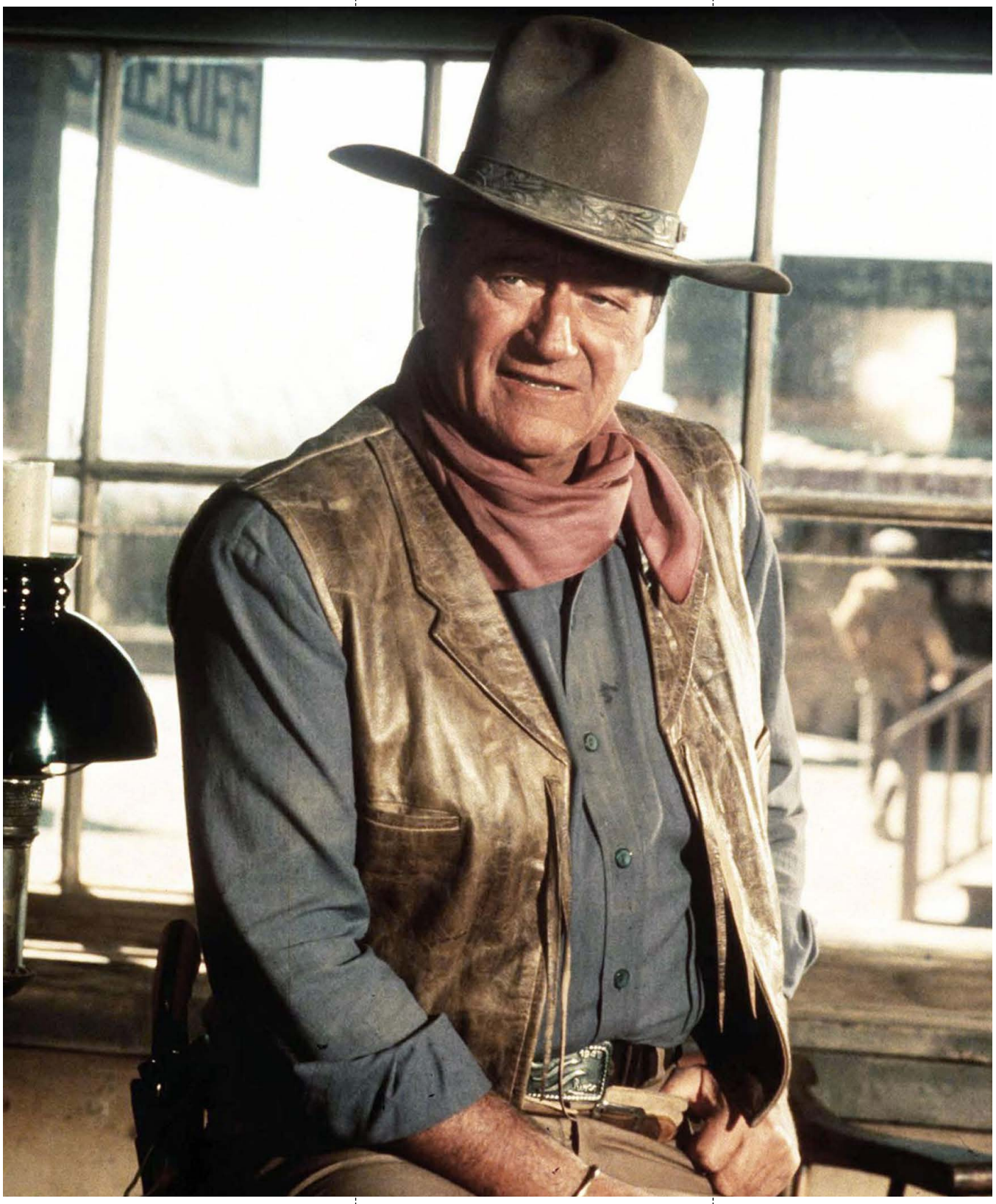

–Halledersin sen. Akıllı adamsın, hepimizi suya götürür, susuz getirirsin. Sen yine çizgi romanlarınla uğraşırsın, ama fena mı olur yani çalışıp biraz para kazansan?

-Bak hâlâ eski karım gibi konuşuyor…

–Kenan Abi, hakikaten ya, yenge seni niye terk etti, hani anlatacaktın?

–Ya uzun hikâye, çok sebep var da, en sonuncusu şu: Bi akşam tam eve geldim, kapıyı açtı bu, boş

bulundum, gençken bir nişanlım vardı, onun ismiyle hitap ettim. Çok kızdı, gitti.

–Off… Ayıp etmişsin, haklı kadıncağız.

–Ya, haklı tabii ama, ne bileyim işte, tutmuş kızıl saçlarını sarı yapmış, birden şey edemedim. Durmadan değişiyordu zaten; Teks'in suratı gibi… Başkası çizince değişmesini geçtik, aynı macerada, aynı sayfada bile benzemezdi bazen suratları... Tabii maceralar on numara, muhteşem, o ayrı…

–Abi, ben pek anlamam biliyorsun. Neyse, bak şimdi Şoför Namık bizi alıp şirketin önünde bırakacak, bir saat sonra da gelip alacak.

–Vaayy, benim numaralar ha?

–Eeee, hocamız sensin abi, senden öğreniyoruz bir şeyler.

...

–Abi, niye böyle yaptın ya? Kibarlıktan "Biz sizi ararız" dedi ama sanmam arasınlar abi. Çok bozdun adamı.

–Aramasınlar zaten, istemem. Görmedin mi herifin suratını? "Biz burada yabancıları sevmeyiz" diyen bardaki kovboylar gibiydi adam. "İşe Alma" değil "İşe Almama Departmanı" dense daha doğru olur.

–Abi, ama sorulara çok ters cevaplar verdin. Kötü bir şey sormadı ki adam.

–Arada sen olmasan daha çok terslerdim de, neyse. Ne biçim soru ulan onlar? Ne demek "On sene sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?" Benim yaşımda adama sorulur mu bu? Al: "Zincirlikuyu'da belki"… Tövbe, estağfurullah…

–Abi, bunlar işe alırken sorulan standart şeyler; niye sinirleniyorsun ki?

–"Kenan Bey, sizinle neden çalışalım?" Karamba Karambita… "Esas ben sizinle neden çalışayım?", hayret bir şey ya…

–Abi yani, "Kendinizi, olumlu yanlarınızı falan anlatın" demek istiyor adam.

–Git lan işine. Bu yaştan sonra kimseye kendimi beğendirecek değilim. İyi, "Robin"im ben, al beni yetiştir" diyeyim bari.

–"Robin" kim abi?

–Boş ver, şimdi "Batman, Bruce Wayne" diyeceğim, sen "John Wayne"den bahsedeceksin, iyice sinirleneceğim.

–Abi, tamam sakin ol, ben hiçbirini tanımıyorum, sorun yok… Ama görüşmede bazı cevapları kasten öyle verdiğini kabul et.

–Ne gibi?

–"Bir başarınızı söyler misiniz?" diye sorunca "Gırgır'ın bütün sayıları var, ciltli" denir mi abi? Yapma.

–He he, tamam itiraf ediyorum, onu gıcıklığına söyledim. Ama o son soru yok mu, iyice çıldırttı beni: "Eski iş yerinden niye ayrıldınız?"ı anlarım da, "Eski karınızdan niye ayrıldınız?" diye sorulur mu be? Ona ne? Çizmelerimin personel müdürüne bak…

–Abi, ne güzel bana anlatmıştın demin gelirken, ona da anlatsaydın, n'olurdu yani?

–Bana bak Selçuk, benim tepemi attırma. Senle o bir mi? Üç kuruş maaş verecek diye benim mahremimi de sorgulama hakkı kazanamaz kimse. Başlarım onun şirketinden de, vereceği paradan da…

–Tamam abi, kızma… Olur böyle şeyler. Karnın aç herhalde, açken sanki daha bi' sinirli oluyorsun.

–Öyle. "Gel sana şurada bir şeyler ısmarlayayım." derdim ama biliyorsun işsizlik falan işte. Kimse de iş vermiyor. He he…

–Tamam abi ya, dalga geçme. Bu sefer ben ısmarlıyorum. Daha sana turta borcumuz da var. "Suzi"nin yaptıklarından mı demiştin?

–"Suzi" değil "Betty"… İhsan'a da söyle: "Çiko'nun selamı var."… He he…

Kanlı Balta

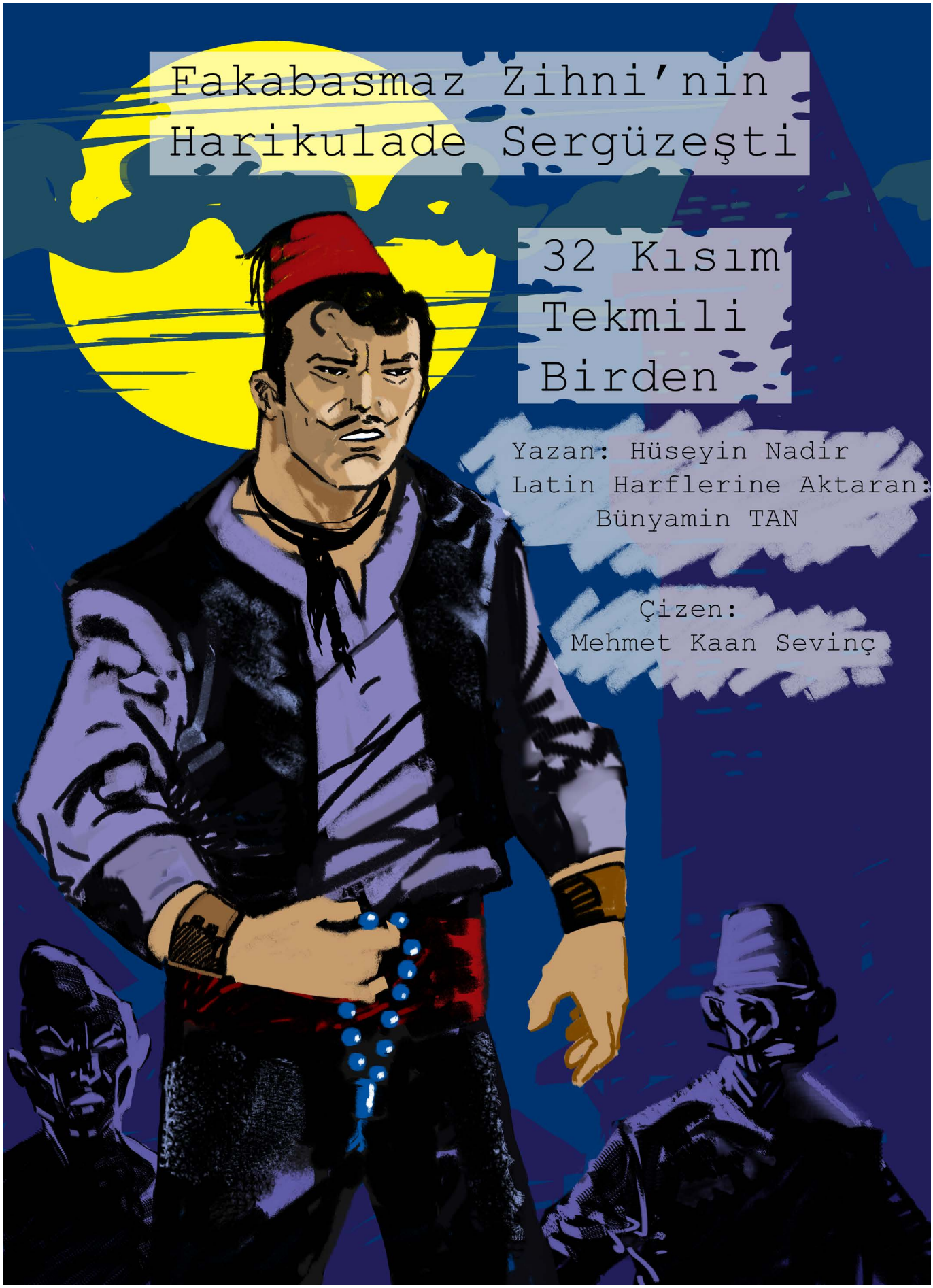
Fakabasmaz Zihni'nin
Harikulade Sergüzeşti
32 Kısım
Tekmili
Birden
Yazan: Hüseyin Nadir
Latin Harflerine Aktaran:
Bünyamin TAN
Çizen:
Mehmet Kaan Sevinç

Meş'um heyet Kâmil Bey'i sımsıkı bağlamaktan ibaret olan vazifesini bitirdikten sonra onu...
...on adım kadar uzakta duran...
...bir yük arabasına sürükledi, geçtiği yolları görememesi için...
...gözlerini de iyice bağladıktan sonra üzerine de kalın ve büyük bir örtü örttü. Her biri arabanın bir tarafına atladıktan sonra beygirleri sürdüler.
Kâmil Bey, bir yıldırım gibi taliine isabet eden bu dehşetengiz vakanın uğursuz akıbetini düşünerek, baş döndürücü sarsıntılar içinde yürüyen arabanın içinde,
...ağlamamak ve erkekliğin metanetini muhafaza etmek için kendisini zapta pek güçlükle muvaffak olabiliyordu. Bu derece kısa bir zaman içinde korktuğuna ne müthiş bir surette uğramıştı!
Araba girintili çıkıntılı, bozuk, dağınık yollardan yürüyor, fena halde sarsılıyordu. On dakika kadar yol aldıktan sonra dar, çıkmaz bir sokağın içine girdi ve tevakkuf etti. Burası iki tarafı yüksek divarlarla muhat, nihayetinde yıkık bir tahta kapı bulunan küçük, müstatilüş-şekl bir sokaktı.

DEVAM EDECEK...

Bünyamin TAN

Tam karşısında, önünde durduğu pencereden yüzlerce metre ileride yağmur tanelerinin ve şimşeklerin görüntüsü değişmeye başladı. Spiral bir şekilde kıvrılan gökyüzünün bu köşesi, yerini yavaşça hareketli bir resme bırakıyordu. Hafif bir parıltıyla birlikte beliren bir vizyon, şimşeklerden gelen ilahi bir enerji ile plazma benzeri bir yüzeyin oluşmasını sağlamıştı.

GÖKYÜZÜNDEKİ ALAMET-1

Oda penceresine vuran iri yağmur tanelerinin çıkardığı patırtılar, kulağında bir garezler armonisi yaratıyordu. Bu armoni, ona lahuti bir âlemden gelen ilhamların ön çağrısıydı. Ona bilmediği bir karanlık pencerenin açılacağını haber veriyordu. Elinde tuttuğu kupasından bir yudum çay daha içip oda penceresinden manzarayı izlemeye koyuldu. Alacağı ilhama ve göreceği vizyonlara muntazır bir haldeydi. Yüzündeki gerginlik, camdaki yansımasından bir hayalet gibi belli belirsiz fark ediliyordu. Gerginliği düşen her yağmur tanesi ve çakan her şimşekle biraz daha artıyordu. Pencerenin çok ötesinde bir yerde tanıdık bir görüntü belirdi. Başının çevresinde çivit mavisi bir hâle oluşmuştu. Çocukluğundan beri başına gelen bu olayın her defasında

onu bu denli etkilemesi ise içinde büyük bir huzursuzluk hissinin uyanmasına sebep oluyordu.

Tam karşısında, önünde durduğu pencereden yüzlerce metre ileride yağmur tanelerinin ve şimşeklerin görüntüsü değişmeye başladı. Spiral bir şekilde kıvrılan gökyüzünün bu köşesi, yerini yavaşça hareketli bir resme bırakıyordu. Hafif bir parıltıyla birlikte beliren bir vizyon, şimşeklerden gelen ilahi bir enerji ile plazma benzeri bir yüzeyin oluşmasını sağlamıştı. Sonra içerisinde belli belirsiz bir olayın görüntüsü fark edildi. Görüntü giderek netleşiyor, şimşeklerin yaydığı ışıkla beyaz bir perdeye yansıyan bir film makarasının resimleri gibi olaylar zihnine işliyordu. Beyni, dünyanın bir başka köşesinden gelen, habis duygularla sarmalanmış radyo dalgalarını alan bir anten görevi görüyordu. Gelen her dalga, beyninde bir acı çığlığa dönüşüyor, düşünce yetisini felce uğratıyordu. Nihayet görüntü netleştiğinde beliren bu vizyondaki olayı açık seçik bir şekilde izlemeye başladı.

Boynunda siyah-beyaz, desenli bir poşu olan bir adam; metruk bir evde sigarasından aldığı nefesi savuruyordu. Biraz sonra yanına gelen bir grup adamla bir şeyler üzerinde tartışmaya başladılar. Görünümlerindeki çirkinlik o raddedeydi ki sanki ruhlarındaki habislik, bedenleriyle maddeleşmişti. Laza ateşinde kavrulmuş biçimsiz uzuvlardan meydana gelen birer et parçasıydı her biri. Üzerinde tartıştıkları konu, kalplerinden dillerine irinler halinde akıyordu. Ağızlarından dökülen her sözcük, alevden ses telleriyle örülü bir gayya kuyusu olan nefes borularından fırlayan asitli tanelerden oluşuyordu. Lanetli bir zihnin ürünü olan planlarını uzun uzadıya tartıştıktan sonra poşulu olan adam; bir çantadan çıkardıkları, üzerinde patlayıcıların olduğu bir yeleği sırtına geçirdi. Ön kısımdaki fermuarı çektikten sonra patlayıcı bölmelerinden çıkan kablo kordonlarının bir kısmını birbirine bağladı. Daha sonra boşta kalan iki kablo, bir fünyeye bağlandı. Üzerine bol şişme bir mont giyinip o metruk yapıdan çıkarak yakındaki otobüs durağına yollandı.

Yaşar, adamların terörist bir grup olduğunu anlamıştı. Gördüğü manzara, yaklaşmakta olan bir eylemin habercisiydi. Gökyüzü, âdeta gözleri olmuştu. Mavi yüksekliklerden, yeryüzünde ilerleyen alçak bir karanlığı anbean takip ediyordu. Bomba düzenekli yeleği giyen adamın adımlarıyla topraktan yükselen ses, sakar ateşiyle yanan bir cehennemliğin feryatlarına dönüşüyordu. Sonunda otobüs durağına geldi. Çevresine temkinli bakışlar atarak beklemeye koyuldu. Vücudu, yaşadığı gerginliği zaman zaman kaldıramıyordu. Sıtmaya tutulmuş gibi terliyor, bedeni zıngırdıyordu. Şeytani emelinin harareti, bedenini har ateşte yakarcasına vücut ısısını yükseltirken yaşadığı korkunun soğukluğuyla üşüme nöbetleri geçiriyordu. Gözleri, beklediği otobüsün geleceği yola kilitlenmişti. Nihayet o da biraz ötede göründü. Durağa yanaşan otobüse atladığı gibi en arka tarafa doğru ilerleyerek merdiven basamaklarında yerini aldı. Bindiği Beyazıt-Güneşli seferini yapan otobüs, durma noktasına gelen trafikte adım adım ilerleyebiliyordu. Gerginliği sebebiyle sanki zaman geçmiyor, yollar bitmiyordu. Zaman geriye doğru akıyormuş, yol da gittikçe kısalacağı yerde uzuyormuş gibi geliyordu. Uzun ve gergin bir yolculuktan sonra nihayet Topkapı ve Çapa'dan geçen otobüs Aksaray durağından Laleli yokuşunu tırmanarak Beyazıt'a varabildi.

Otobüsten indiğinde biraz rahatlamıştı. Temiz hava, gerilen sinirlerini ve bir terleyip bir üşüyen bedenindeki kasılmayı yumuşatmıştı. Beyazıt'tan Divan Yolu'nu takip ederek yürümeye başladı. Kubbealtı Akademisi, Çorlulu Ali Paşa Medresesi, Çemberlitaş ve II. Mahmud Türbesi, onun gelip geçmekte olan iblis varlığının talihsiz birer şahidiydi. Katliamlarla son bulmuş nice isyana tanıklık etmiş olan bu yol, yine şeytani bir emelin aracı olmuştu. Her bir adımında bu tarih kokan caddeyi, koyu bir karanlığın içine çekiyordu. Yarattığı cehennem, onunla birlikte Sultanahmet

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

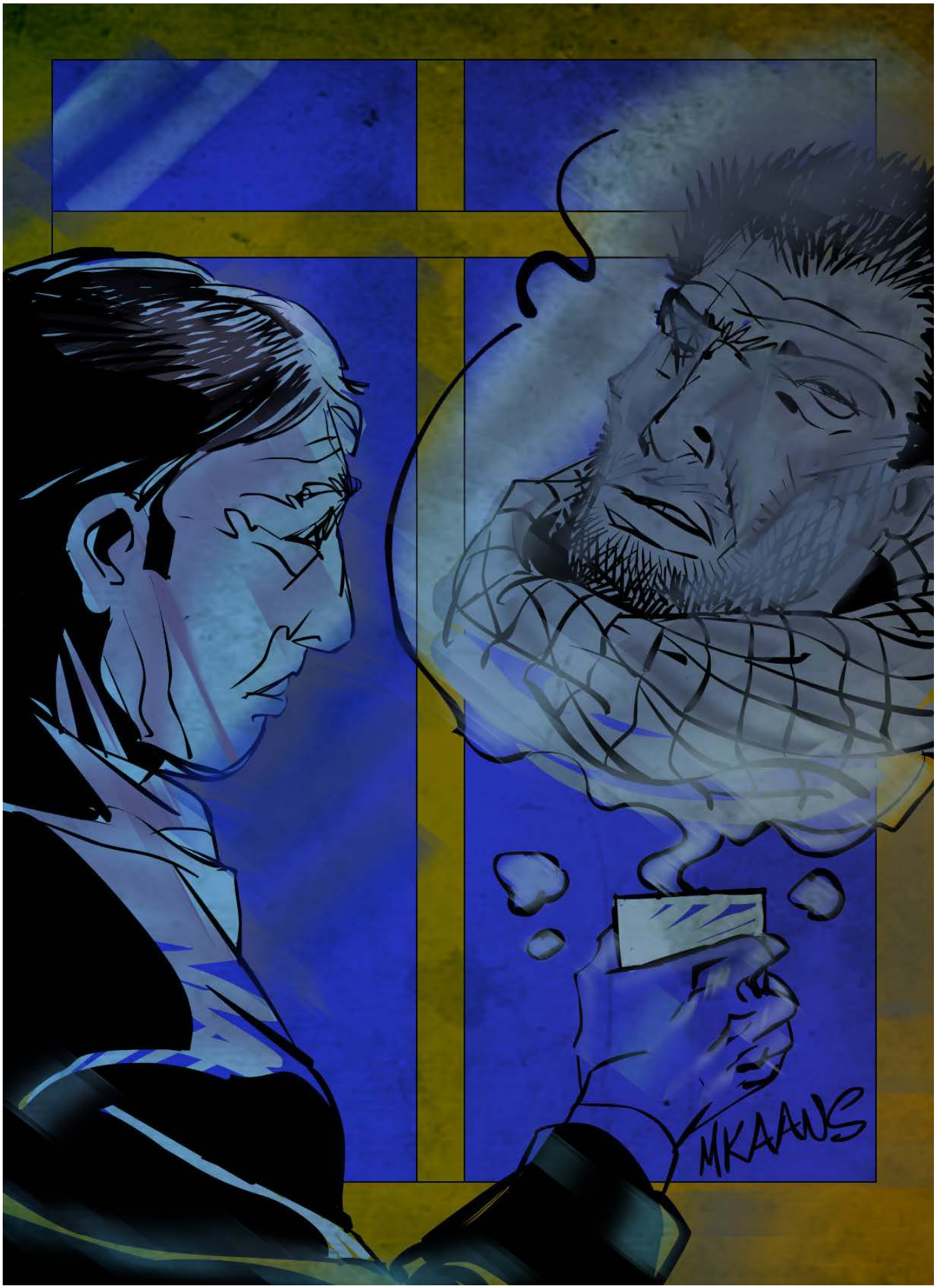

Meydanı'na doğru ilerliyordu. Gelip geçen tramvayların her kornosu, sahte bir kıyamet gününün suru gibi geliyordu kulağına. Duyduğu her korno sesiyle titreyen bedenine adeta bir yıldırım isabet etmiş gibi sarsılıyor ve panikle çevresinde tam bir tur atıp etrafı kolaçan ediyordu. Örgütün kendisine verdiği görevin sonuna yaklaştıkça sinirleri daha da geriliyor ve güçsüz adımlar atmaya başlıyordu. Yalpalayan bacaklarına hâkim olmaya çalışsa da bazen başarılı olamıyordu.

Ayasofya Camii'nin az ötesinde kurulan polis kontrol noktasını sonunda gördü. Olduğu yerde durup birkaç kez derin derin soluk alıp vermeye ve üzerindeki gerginliği atıp vücuduna hâkim olmaya çalıştı. Gözlerini, fırsatçı bir sırtlan gibi hedefine dikmiş ve bir boşluk kollar halde, planını önce zihninde tatbik ediyordu. Gerginliği o kadar had safhaya varmıştı ki burun deliklerinden bedenine giren soluğun sesini çevredeki onca gürültüye rağmen duyabiliyordu. Bir an, duyularının bu kadar keskinleşmiş olması onu şaşırttığı kadar korkutmuştu da. Ölümün soğuk elinin ensesinde gezindiğini hissedebiliyordu. Bir zamanlar atlı savaş arabalarının seyircilere gösteriler yaptığı Hipodrom'un yerine kurulan Alman Çeşmesi, Sultanahmet Camii, Türk-İslam Eserleri Müzesi ve daha nice tarihi yapı, dökülmüş yapraklarıyla ölümün küçük birer timsali olan ağaçlarla birlikte çirkin bir terör eylemi anına tanık olmaya hazırlanıyordu. Sultanahmet Meydanı, biraz sonra yaşanacak bir trajedinin sahnesi olacaktı.

Adam, kendini toparlamış ve polis noktasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Montunun sağ kol iç kısmından fünyeyi yavaşça eline doğru getirdi. Titremesine ve adımlarına hâkim olmak için büyük gayret sarf ederek iyice polis noktasına yaklaştı. Görevli memurlardan biri kendilerine doğru yaklaşmakta olan adamı dikkatli gözlerle süzmeye başladı. Bakışlarındaki tedirginlik ve yalpalayan adımları, turp gibi kızarmış yüzüyle kendilerine doğru yürüyen bu adamın kötü bir emelin peşinde olduğunu anladı. Oturduğu sandalyeden şimşek gibi fırlayıp arkadaşlarını uyaran birkaç söz sarf ettikten sonra elini tabancasına attı. O arada fark edildiğini anlayan terörist ise hızla koşmaya başladı. Kendisine yönelen namlulardan çıkan birkaç mermi, vücudunun çeşitli yerlerini sıyırıp geçmişti ki iyice yaklaştığı hedefinin biraz yakınında fünyedeki düğmeye bastı. O anda gerçekleşen büyük bir patlamayla sağa sola savrulan polis memurlarından bazıları cansız yere düşerken bazıları patlamanın şiddetiyle kopan uzuvlarıyla yere baygın düştüler. Meydanın ilerisindeki polis noktasında bulunan memurlar, şehit olan ve yaralanan arkadaşlarının yardımına koşmaya başlarken çevrede bulunan siviller, büyük bir velveleyle sağa sola kaçışıyordu. Bombayı patlatan teröristin habis vücudunun parçaları metrelerce alana yayılmış; bir kan deryası, cehennemî bir lav akıntısı gibi döşeme taşlarının arasındaki küçük oluklardan akmaya başlamıştı.

Gördüğü bu vizyondan derin bir solukla uyanıp elindeki fincanı pencere önündeki peteğin üstüne bırakarak derhal çalışma masasına yöneldi. Zihninde canlanan bu görüntüleri, kaybolmadan kâğıda aktarmaya kararlıydı. Sumenin altından çıkardığı beyaz kâğıtların üzerine devirdiği kalemlikten saçılan bir kalemi rast gele seçerek az evvelki manzarayı çizmeye başladı. Eli, bir dikiş makinesinin seri hamlelerle bir örneği kumaş üzerine işlemesi gibi hızla aklında kalan görüntüyü kâğıda aktarıyordu. O korkunç patlamanın manzarası su gibi akıp giden saniyelerle birlikte kâğıdın üzerinde belirmeye başladı. Hatırladığı her detayı büyük bir titizlikle çizmeye gayret ediyordu. Sonunda resmi tamamladı. Kâğıdı kaldırıp pencereye doğru tuttuğunda elinden çıkan her bir figür, cana gelip o anı tekrar canlandıracakmış hissi uyandırdı onda. Yaşadığı gerginlik, kesik kesik soluk alıp vermesine neden oluyordu. Tam o esnada daire kapısının büyük bir güçle ve gürültüyle vurulduğunu duydu.

Kapıyı açmasını emreden birkaç polisin sert ve yüksek ses tonlarıyla ne yapacağını bilemeden döner sandalyesi üzerinde geriye döndü. Tuhaf bir şekilde olduğu yerden bir

türlü kıpırdayamıyordu. Ne düşüneceğini bilmediği, muallak bir zihinle oturduğu sandalyeye hammaddesi kararsızlık duygusu olan görünmez çivilerle çakmıştı kendisini. Biraz sonra yeniden o amirane ve sert sözlerle kapısının sert bir şekilde yumruklandığını duydu. Kalkıp kapıyı açması gerektiğini düşünerek oda kapısına doğru ilerledi. Fakat yaşadığı belirsizlik hissi onu yeniden esir aldı, adımlarına engel oldu ve olduğu yerde öylece kaldı. Ne korku duyuyordu ne de panik hissi yaşıyordu. Sadece kapının kenarından dikilip daire kapısına bakıyordu. Biraz sonra olabileceklere dair kafasında en ufak bir tasavvur dahi oluşmuyordu.

Kapı açılmayınca koçbaşıyla daire kapısına birkaç güçlü darbeyle vuran polisler, kilidi kırmayı başarınca ellerinde silahlar olduğu vaziyette içeriye daldılar. Karşılarında gördükleri adamın sakin ve açık oda kapısının yanından yarı görünen ayaktaki halini fark edince namlularını ona yönelterek üzerine yürümeye başladılar:

"Çabuk, yat yat yat yat yere!"

Bu emirle birlikte ellerini başının arkasında birleştirerek usulca yere çöktü. Yüz üstü yatıp yerde beklemeye başladı. Yanına gelen polislerden biri dizini sırtına dayayıp başı üzerindeki ellerini beline doğru sert bir hareketle indirerek ters kelepçeledi. Kolundan tutup yerden kaldırarak daireden dışarı çıkarmak için hole doğru sürüklemeye başladı. Diğer polis görevlileri adamın evinde arama yapmaya başladılar. İçlerinden biri çalışma odasının bir duvarına monte edilmiş kocaman bir mantar pano önünde dikilmiş duruyordu. Onu gören diğer memurlar yanına geldiklerinde gözlerine inanamıyorlardı.

Pano üzerinde son yıllarda Türkiye'de meydana gelen büyük terör olayları, düşen uçaklar, suikastlar ve daha birçok olaya dair gazete küpürleri bulunuyordu. Bu küpürler, üzerine tarih atılmış resimlerin altına tutturulmuşlardı. Gazetelerdeki fotoğraflar, çizilen resimlerle birebir aynıydı. Polis memurlarını şaşırtan bir başka şey de çizilen resimlere atılan tarihlerle olayların gerçekleştiği tarihler arasında üç günlük bir fark olmasıydı.

***

Sorgu odasındaki istihbarat elemanının sinirli bakışları üzerine dikilmiş, el parmakları aynı monotonlukla masanın ahşap zemine sırayla inip kalkarak sinirlerini bozan bir takırtıya sebep oluyordu. İçine işleyen delici bakışlarından gözlerini kaçırmak istese de elinde olmadan bakışlarını kaçıramıyordu. Az evvel yediği dayağın etkisiyle sandalyesine halsiz bir şekilde çöküp kalmıştı. Sinirleri hâlâ gergindi ve gözlerini hiç kırpıştırmayan bu iri yarı adamın nefes alıp verdikçe inip kalkan burun kenarları, gerginliğini daha da artırıyordu. Bir an için birden üzerine atılıp kendisini bayıltana kadar yeniden dövebileceği ihtimali aklına geldi. Fakat kaçmaya mecalinin olmadığını bildiği için yerinden kıpırdamayı aklından bile geçirmiyordu. Üstelik bu odadan nereye kaçabilirdi ki? Biraz sonra açılan kapından bir ajan daha gelerek karşısındaki diğer sandalyeye kuruldu. Elinde üzerinde adının yazılı olduğu bir dosya vardı.

Sandalyesine kurulan ajan, dosyayı açıp kurcalamaya başladı. Bir yandan da avını gözünden kaçırmayan bir arslan gibi göz ucuyla ikide bir yüzüne bakıyordu. Biraz sonra toparlanan bir tavırla geriye doğru yaslandı ve ellerini göğsünün biraz altında kenetleyerek söze girdi:

"Evet, Yaşar Peker… Anlat bakalım!"

"….!"

"Şu olanları, her halde anlatacakların vardır. Yani devletin makamlarına o kadar mesaj yollayıp onca olayı önceden haber verdiğine göre var bi' numaralar sende. Öt bakalım, kimsin necisin? Hangi örgüttensin?"

"Bakın bir yanlış anlaşılma var sanırım. Benim bir örgütl…"

"Kes lan palavrayı. Bal gibi de örgüttensin belli ki. Yoksa onca olayı nerden bilicen de yazcan oraya buraya!"

"Oraya buraya derken?"

"Bak, seninle açık konuşucam. Bana martaval okuma, salak mı var lan senin karşında! Aklın sıra sahte hesaplardan attığın maillerden, yolladığın postalardan seni bulamıcaz mı sandın?"

"Ben, şeey…"

"Ben ney? N'oldu? Mal gibi kalırsın işte öyle. Şimdi anlat bakalım, kimsin? Hangi örgütle bağlantın var? Bu eylemlerin amacı neydi?"

"Hangi eylemler?"

"Daha demin ne dedim ben? Oğlum bana bak, bizi salak yerine koyma. Amele sümüğü gibi yapıştırırım seni şu duvara. Başla hadi, öt. Anlat her şeyi. Elimde kalıcaksın!"

"Anlatsam da inanmazsınız ki…"

"Sen hele bi' dene!"

"Nasıl anlatsam, nerden başlasam ki…"

"Tamam ulan, onu da ben söyliyim sana. Bak bu kıyağımı da unutma! Sen nerden başla biliyor musun? Şu evinde bulduğumuz delillerden!"

"Ne delili?"

İstihbarat elemanı, masaya okkalı bir şamar atarak olanca kuvvetiyle bağırdı:

"A… k… duvarına astığın deliller! Lan çıldırtma beni! Öt, bak son defa uyarıyorum, elimde kalacaksın. Ağzını, yüzünü s…. senin!"

Korkudan titriyor, kelimeler ağzından anlamsız kırıntılar olarak zar zor çıkabiliyordu:

"On… lar… de… lil… Eee… veeettt! Aa.. maa… ben… im… suç… suz… lu… ğumun… de… lili…"

"O ne demek lan?"

"Bakın, si… ze… her şeyi anla… tırım… Aa… maa…. Lütfen bağır… mayın! Paa… nik atağım var…"

"Senin paniğinin de atağının da a… k… Tamam, sakinim. Hadi, anlat bakalım. Adam gibi her şeyi anlatırsan söz bağırmayacağım sana! Dayak mayak da yok!"

"Ben örgüt üyesi değilim komserim."

"Ben komiser değilim! İstihbarattanım, düşün başının ne denli belada olduğunu. Bak seni uyarıyorum, bu işin hiç şakası yok. Okka altına gitmek istemiyorsan her şeyi tek tek anlatırsın!"

"Peki, yemin ediyorum her şeyi anlatıcam size! Az önce de dediğim gibi örgüt elemanı değilim ben. Sıradan bir insanım. Evimde bulduğunuz o evraklar, o resimler bana ait, evet. Ama o resimlerdeki çizimler, o olaylar olmadan üç gün öncesinde çizildi."

"Evet, resimlerin üzerindeki tarihlerle haber küpürlerindeki tarihleri gördük. Benim anlamadığım, sen bu olayların resmini nasıl çizdin? Belki de gerçekleşen eylemlerin çıkan fotoğraflarını çizmekten haz alan bir ruh hastasısın. Nerden bilicem?"

"Yemin ederim, o resimleri olayların öncesinde çizmiştim."

"Nasıl?"

"Dövmeyeceğinize söz verin."

Adam, aldığı cevap karşısında esirikli bir halde gülmeye başladı:

"Şu an bu cevabınla beni öyle bi' ruh haline soktun ki istesem de çakamam ağzına iki tane. Ama şansını çok zorlama, ruh halim acayip değişkendir!"

"Benim bir yeteneğim var."

"Ne yeteneğiymiş o?"

"Bazı olayları önceden görebiliyorum."

"Neyi önceden görüyorsun?"

"Gelecekte olacakları…"

"Bana bak dalga geçme benle yoksa…"

"Yemin ederim, lütfen. Açıklamama izin verin."

İstihbarat elemanının sinirle kalkan eli yavaşça masaya geri indi. Adam, anlatmaya kaldığı yerden devam etti:

"Henüz yedi yaşlarımdayken yağmurlu havalarda gökyüzünü izlerken bir takım vizyonlar gördüğümü fark ettim. Daha çocuk olduğum için neler olduğuna dair bir fikrim yoktu. Fakat yaş aldıkça bu gördüklerimin gelecekteki olaylar olduğunu fark ettim. Fark etmeme neden olan şey de gördüğüm vizyonların fotoğraflarını birkaç gün sonra gazetelerde yayımlanmış olmasıydı. Başlarda biraz ilgi çekici gelmeye başladı. Hatta kendimi çok özel ve tüm insanlardan üstün görmeye başlamıştım. Ama yirmili yaşlarımdan sonra bu yeteneğim bana ıstırap vermeye başladı. Çünkü gördüğüm vizyonlarda birçok insanın ölümüne tanık oluyordum ve bunları engelleyememek, o insanların ölümlerine mani olamamak vicdanen ağır bir yük olmaya başladı."

"Ne anlatıyorsun oğlum sen, kafan mı iyi senin?"

"Bakın, kulağa delice geldiğini biliyorum. Ama yemin

ederim, doğru söylüyorum. Zaten çevremdeki insanlar da bu yüzden uzaklaştı benden. Benim aklını kaçırmış bir deli olduğumu düşünüyordu bir kısmı. Bazıları da inandıklarından mı yoksa beni tuhaf bulduklarından mı bilinmez korktular benden. Uzak durdular."

"Peki, neden polise gidip bahsetmedin bunlardan?"

"Az evvelki tavrınızı hatırlayın. Sizce inanırlar mıydı bana? Ya içeri atarlardı ya da tımarhaneye yollarlardı."

"Ben de yollamayı düşünmüyor değilim ya! Neyse, devam et, bakalım neler yumurtlucan daha."

"Tüm bunların manevi yükü artık kaldıramayacağım bir boyuta ulaştı. Birkaç kez intihar girişiminde dahi bulundum."

"Evet, dosyanda az evvel okudum. Keşke başarsaymışsın."

"Çünkü gördüklerime dayanamıyordum. Sonra aklıma, isimsiz ihbarlarla belki bu olanların önüne geçebilirim fikri geldi. Aslında epeydir vardı aklımda da cesaret edemiyordum. Sonra bi' cesaret sahte mail adreslerinden polise bazı olayları ihbar ettim. Sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi. Mailler, postalar birbirini izledi."

"Belli belli, hayır ulan kafa da yok sende. Kabak gibi çıkmışsın kameralarda, bari kapüşonlu bi' şeyler giyeydin. Ne biliyim teşhisini engellicek bi' şeyler yapaydın. Neyse eee?"

"Eesi, olayların önüne yine hiçbir şekilde geçemedim. Ne o bilim insanlarımızı hedef alan uçak kazası, ne İnönü stadyumundaki terör saldırısı, ne de diğer olaylar. Hepsi nasıl gördüysem öyle gerçekleşti."

"Benim en çok merak ettiğim bu senaryoyu uydurmak için bayağı çalıştın mı sen? Alnımıza baksana sen bizim keriz mi yazıyor burda? Salak mı var lan karşında puşt herif?"

"Lütfen yalvarırım, doğruyu söylüyorum!"

"Tamam ulan, madem öyle anlat bakalım. Nasıl görüyorsun sen tüm bu olup bitenleri?"

"Yağmurlu havalarda görebiliyorum yalnızca!"

"Neyde neyde? Yağmurlu havalarda mı? Ha yani normal hava da kesmiyor seni, yağmur şart."

"Bakın inanmayacaksanız boşuna yormayın beni."

"Ulan bana bak, ben anlat dediğim sürece anlatacaksın. Öyle artiz artiz konuşma hayatının kalanını pipetle beslenerek geçirirsin yavşak!"

"Tamammm, tamam! Anlatıyorum; ama müsaade edin size nasıl olduğunu anlatayım her şeyin. Normal havalarda dahi saniyede yüz yıldırım gökyüzünde belirip kaybolur. Ama özellikle yağmurlu havalarda şimşekler, bizim görebileceğimiz atmosfer katmanlarına kadar iner. Fakat atmosferdeki iyonosfer katmanı, güneşten gelen enerjiyle iyonize olan bir gaz kütlesidir. Yağmur sırasında çakan şimşekler de enerjisini bu gaz kütlesi olan katmandan alır. Bu enerji, radyo dalgalarına, ısıya ve gök gürültüsüne dönüşür."

"Ne anlatıyorsun oğlum sen, fen dersinde miyiz?"

"Lütfen anlatmama izin verin, lütfen. Nereye bağlandığını görünce neden anlattığımı anlayacaksınız."

Boğazını iyice temizledikten sonra devam etti:

"İşte bu iyonize olmuş katman nasıl bir enerjiyse yeryüzünde gerçekleşen olaylardaki bazı duygu yoğunlaşmaları da bir enerji katmanı oluşturur. Havadaki enerji yüklü elektronlar ve protonlar bu katmana kadar ulaştığında gökyüzünde bir çeşit manyetik yüklerle oluşmuş hafızaya aktarır. Bu hafıza dünyanın dönüş hızıyla birlikte atmosferin iyonosfer tabakasına yükselerek gökyüzünde devridaim yapar. Zaman da bu hafızanın bir parçasıdır. Eğer bu hafızayla beyniniz bir şekilde iletişime geçebilirse geçmişteki veya gelecekteki olayları görmenizi sağlar. Çünkü bahsettiğim bu manyetik hafızada şimdi, geçmiş veya gelecek yoktur. Onda saf bilgi saklıdır."

-Devam Edecek-

ÇİZGİ ROMANLI FARK BULMACA ÇÖZÜMÜ

Hazırlayan: elvan adıgüzel

Atilla Bilgen

VARADERO'DA SAKLI DİSNEYLAND!

Rehberimiz giriş işlemlerimizi yaparken bavullarımızı bırakıp kendimizi bir koltuğa attık. Oğlumun aklı internette olduğundan hemen ayaklandı ve "Birazdan geliyorum." diyerek gözden kayboldu. Meraklı gözlerle etrafımı incelerken göz hizamın karışındaki barda oturan uzun bacaklı, balıketli Latin kadın dikkatimi çekti.

Otobüsümüz tatil köyünün önünde durunca bavullarımızı alıp içeriye girdik. Resepsiyonun bulunduğu avlu miting alanı gibiydi! Her dilden konuşmalar kulağıma çarpıyor, baktığım her noktada oradan oraya koşuşturan, koltuklara gömülmüş ellerindeki içkilerini yudumlayan, birbirleriyle yüksek sesle konuşan insanlar görüyordum. Rehberimiz giriş işlemlerimizi yaparken bavullarımızı bırakıp kendimizi bir koltuğa attık. Oğlumun aklı internette olduğundan hemen ayaklandı ve "Birazdan geliyorum." diyerek gözden kayboldu. Meraklı gözlerle etrafımı incelerken göz hizamın karışındaki barda oturan uzun bacaklı, balıketli Latin kadın dikkatimi çekti. Güzel olup olmadığına dair bir fikrim yoktu, zira bu sıcakta mini şortunun üstüne giydiği taba renkli kürkün kapüşonu yüzünü kapatıyordu. Orada kaldığım iki gün boyunca Kürkünüsırtındançıkartmayan Latin ile sık sık karşılaşacaktık ve her seferinde kürkü üstünde olacaktı, sadece plajda güneşlenirken kürkünün altına şort yerine bikini tercih edecekti! Aykırı olanları severim Kürkünüsırtındançıkartmayan Latin güzel, ama benden medet umma, zira sen Türkçe bilmiyorsun, ben İspanyolca!

"Kendi kendine neden gülüyorsun?"

Başımı çevirdiğimde oğlumla karşılaştım. NeriMAN'ın süpermanımın duymasından çekindiğimden "Aklıma bir şey geldi."

dedim ve konuyu değiştirmek amacıyla "sen ne yaptın?" diye sordum. "Üç tane internet kartı aldım. Haydi, bağlanmayı deneyelim." diyerek yanıma oturdu ve ilk kartı tırnağıyla kazıdı. Elinin ayarı olmadığından ilk iki numara silindi, onu kenara koyup diğerini daha dikkatli kazıdı, çıkan numarayı telefonuna yükledi ve internete bağlandı. Hasedinden çatlasın diye ilk iş olarak NeriMAN'ım süpermanıma Havana'da çektirdiğimiz iki fotoğrafımızı yolladık, ardından oğlum sosyal medyasına daldı, on beş dakika içinde de internetini bitirdi. "Hani bir saat dayanıyordu?" diye isyan ederken oda anahtarlarımıza kavuştuk. Elimizde bavullar sora sora yerimizi bulduk. Bahçe katındaki odamız temel ihtiyaçlarımız düşünülerek dizayn edilmişti! İki yatak ve lavabo! Bir insan bir otel odasından daha ne bekler ki? Terlik, sabun gibi lüks detaylara yer verilmemesini anlıyordum, ama elektriğin olmamasının nedenini çözememiştim! Derdimizi resepsiyona iletince, üstünde gri tulum, elinde çanta olan çikolata renkli bir tamirci anında kapımızı çaldı. Sorunumuzu yarım kulak dinleyip çantasından bir tornavida çıkartıp elektrik işini iki dakikada halletti, gülerek karşıma dikildi, bahşişini alır almaz da vakit kaybetmeden yan taraftaki odaya doğru yola koyuldu. Galiba bu olay, otelimizin "Ustaları görün!" adı altında sunduğu standart bir hizmetti!

Üstümüzü değiştirince beş yıldızlı tatil köyümüzü keşfe çıktık! Geniş bir arazi üzerine kurulmuştu, ilk bakışta bakımsız görünse de genelde temizdi, ancak Antalya'daki ağabeylerinin seviyesine ulaşmaları için çok çalışmaları gerekiyordu! Sıra açık büfenin teftişine gelmişti. Salon kalabalık ve havasızdı. Her yerde kuyruk vardı. Yemekler genelde tavuk ve balık ağırlıklıydı, Küba'nın olmazsa olmazı siyah fasulye ve tatlı patatesleri baktığımız her noktada vardı. Balığı da, tavuğu da denedik, mutfaklarının henüz baharatla tanışmamasından dolayı tatları yavandı. Buğday üretimi olmadığından ekmeklerini şeker kamışından yapıyorlardı, dolayısıyla ekmeklerinde, bildiğimiz ekmek tadı yoktu! Aç kalmadık, ama Antalya'daki tatil köylerindeki gibi de doymadık! Çıkınca bara gidelim dedik, ne de olsa mohitonun vatanındaydık! İlk olarak havuz başındakine uğradık ve arzumuzu söyledik. Koltuklara yayılıp ilk yudumumuzu aldığımızda ikimizin de yüzü buruştu, bardağın içinde esmer şeker, nane yaprakları olmasına karşın, mohitonun sudan farkı yoktu!

"Hani Küba'da rom su gibiydi? Bu ne böyle? " diye sitem etti oğlum.

"Sanırım sudan farkı yok imajını bozmamak için romu sulandırmışlar!"

Belki de yanılıyordum. Bar havuza yakın olduğundan sıçrayan sularla rom sulanmıştı! Bir de diğerlerini test edelim diyerek lobideki bara gittik, sonuç değişmedi. Mohitoda ısrar etmekten vazgeçip pina coladaya geçtik, dinlenme tesislerinde içtiğimizle alakası olmayan bir şey geldi. Oğlum "Bu işi bana bırak!" diyerek yerinden kalktı ve güleç yüzlü barmenle bir şeyler konuştu. Yanıma geldiğinde elinde farklı bir kokteyl vardı. Ne olduğunu sorduğumda "Cüba Libre" dedi. Tadına bakarken oğlum içeriğini söyledi, rom ve koladan ibaretmiş. Sosyalist Küba'da içine emperyalist kola konularak yapılan bir içki, üstelik adı Özgür Küba! Birden soğudum ve bira almasını söyledim. Yerel dilde korsan anlamına gelen biraları Bucanero diğer kokteylere göre daha ehvendi.

Jet lag olmuş bedenimize bu kadar karışık içki yükleyince haliyle gevşedik ve uyumak için odalarımıza döndük. Kafam yastığa değmeden hemen daldım, ama birkaç saat sonra uyandım. Cep telefonum gecenin üçünü gösterse de, ülkemde saat öğlen on ikiydi, anlaşılan milliyetçi damarı kabaran bedenim beynime gözlerimin açılması için emir yollamıştı! Bu baskıcı iradeye "Saçmalamayın! Küba'dayız. Uyanmak için daha erken." diye isyan ettim, ne var ki hiçbir organım bu düşünceme destek vermedi. Çaresizce oğluma baktım, horul horul uyuyordu. Onu rahatsız etmekten çekinerek

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

gözlerimi sıkı sıkıya kapattım; sonuç değişmedi, başımı yastığın altına soktum; değişen bir şey olmadı, sağa sola dönüp durdum, karyolam gıcırdayıp durdu. Sırt üstü uzanıp tavanın belirsiz bir noktasına gözümü kırpmadan baktım, uykum geleceğine gözyaşım aktı. Bu arada zaman akıp geçmiş, doğan güneşin ateşe verdiği gökyüzü alevler saçarak açık kalan perdeden içeriye dalmıştı. Bu muhteşem görüntü bir mıknatıs gibi beni kendine doğru çekiyordu. Yerimden sessizce kalkıp balkon kapısını açtım ve bahçeye çıktım. Gökyüzü kızıla boyanmıştı. Sabah meltemiyle hışırdayan yaprakların haricinde tek bir ses bile yoktu. Yeniden doğmuş gibiydim! Yoldan tek tük geçmeye başlayan arabalar bu tanrısal sessizliği katledince içeriye girdim. Oğlum hala uyuyordu. Ne yapayım diye düşünürken jet lagdan dolayı düzeni bozulan bağırsağımı hatırladım. Küba'ya ayak bastığımdan beri siftahı yoktu! "Boş boş bekleyeceğime bari lavaboda oturayım!" diye düşünerek banyoya girdim. Israrlı tutumum karşısında direnci kırılan bağırsaklarım pes edince mutlu bir yüz ifadesiyle odaya geri döndüm.

"Bir uyutmadın gitti!"

Oğlum yatağında hafifçe doğrulmuş, uykusunu alamamanın verdiği asabiyetle söyleniyordu. Umursamadım. Gülerek "İstanbul'da akşam oldu sen hala uyuyorsun!" dedim.

"Ama biz Küba'dayız!"

"O zaman kalk da kahvaltıya gidelim!"

Elimden kurtulamayacağını anlayınca homurdanarak hazırlandı ve odadan çıktık. Tropik meyveler açık büfenin en güzel yeriydi, tereddüt etmeden tabağımı onlarla doldurdum. Şarküteri ürünleri yağlı göründüğünden o bölümü es geçtik, zeytin henüz Küba'ya ulaşmadığından(!) haliyle böyle bir buluşma gerçekleşmedi, kaşar peynir ve yumurta görünce tanıdık birini görmüşçesine sevindik, ardından sıkı bir kahvaltı yaptık.

İşimizi bitirdiğimizde saat dokuz bile olmamıştı, önümüzde nasıl vakit geçireceğimizi bilmediğimiz uzun bir gün bizi bekliyordu, aksi gibi hava da serinlemişti. Madem buradayız okyanusa bir selam çakalım, denize girmesek bile ayaklarımızı sokarız diyerek sahile indik. Etrafta yürüyüş yapan birkaç çift haricinde kimsecikler yoktu. Beyaz kumlar, türkuaz rengi deniz, sahili döven bembeyaz dalgaların albenisi o denli güzeldi ki birkaç dakika içinde "Biz Türk'üz! Bu denize gireriz!" duygusuna kapıldık ve bir koşu odamıza gidip mayolarımızı giydik. Yüzmesek bile en azından okyanusun kenarında fotoğraf çektirir, İstanbul'da soğuktan donan NeriMAN'ım süpermanıma yollar ve onu deli ederdik! O keyifle ayaklarımızı sokup birkaç poz fotoğraf çektik, ancak dalgalar üstümüze üstümüze geliyordu, bir süre sonra kuru tek bir noktamız kalmayınca mecburen bedenimizi okyanusa bıraktık. Kendimizi ne kadar zorlarsak zorlayalım ancak birkaç metre kulaç atabiliyorduk, ardından boyumuzu aşan dalgalar bizi tekrar sahile sürüklüyordu. Biz yüzmeye inat ettikçe okyanus yüzdürmemek için direniyordu! Ama yine de bir şikâyetimiz yoktu, dalgalara karşı verdiğimiz büyük mücadele sayesinde hem enerji harcıyor, hem de güzel vakit geçiriyorduk. Yürüyüş yapanlara da eğlence çıkmıştı! Okyanusu zapt eden iki cesur Türk'ü görünce önümüzde duruyor, hayranlıkla bizi seyrediyor, fotoğraflarımızı çekiyorlardı. Dalgalar giderek azgınlaşınca Plajdakiçokyetkili Abi, boğulursak bizden bahşiş alamayacağını düşünerek düdüğünü çaldı. Umursamadık, ama Plajdakiçokyetkili Abi de pes etmedi, sonunda söylenerek okyanusun türkuaz denizinden çıktık.

Şehir hatları vapurlarına eşlik edip atılan simit parçalarını kapmak için insanlara yakın uçan martıların en azılıları sahilde cirit atıyordu! Yürüyüş yapanların fırlattıkları ekmek parçalarını kapmak için yarış ederlerken insanların başlarının üstünde adeta gri renkli bir bulut oluşturmuşlardı. Aralarına dalıp ekmek dilendik ve etrafımızı saran martılara İstanbul'daki hemşerilerinden selam söyledik. Plajdakiçokyetkili Abi şezlonglarda uzanmanın yasak olmadığını belirtince ıslak bedenlerimizi

güneşin tatlı sıcaklığına teslim edip okyanusu seyrederek pina coladalarımızı yudumladık.

Öğlen daha yeni oluyordu ve daha şimdiden sıkılmıştık. Oğlum bilardo oynayabileceğimizi söyleyince kabul ettim, ancak istekayı bile doğru dürüst tutamadığımı görünce hevesi kaçtı. Havuz başında dolanırken oyun kulübesindeki tenis raketleri görünce gözlerimiz aydınlandı. Birbirimize bakıp "Oynar mıyız?" diye sorduk ve anında yanıtladık. "Oynarız!" "Ama spor ayakkabımız yok!" dedi oğlum. "Burası Küba. Yoklukların ülkesi, ama gördüğün gibi yokluklardan yılmıyorlar. Ayakkabımız olmasa bile inancımız var!" dedim ve raketleri aldık. Kortun zemini kızgın, çıplak ayaklarımız korumasızdı, buna rağmen bir saate yakın top çevirdik. Terlemiş, ayaklarımız yanmış, bedenimiz illa da okyanus diye tutturmuştu! Sahile indik, Plajdakiçokyetkili Abi ortalıkta yoktu, fırsat bu fırsat deyip serin sulara atladık, ne var ki çıkmamızı isteyen biri olmayınca deniz yavan geldi!

Aldığımız duşun ardından lobide oturup fazla kazındığından ilk iki numarası okunmayan internet kartını aktifleştirmeye çalıştık, yüz seksen dördüncü denememizin ardından sıkıldık! Tıka basa dolu tatil köyünde insanların nasıl vakit geçirdiklerini merak edip etrafı gözledik. Genelde içiyor, muhabbet ediyor ve bir uçtan bir uca amaçsızca gidip geliyorlardı.

"Yarın ki program ne ?" diye sordum oğluma.

"Bilmem."

"Gidip bakalım mı?"

"Öğrenince ne olacak?"

"Hiç. Vakit geçecek."

"Böyle de geçiyor!"

"Haklısın. Bari iki bira kap da boşa geçmesin!"

Sonunda akşam olmuş ve en büyük etkinlik yeri açık büfe açılmıştı! Bir ucundan bir ucuna iki tur atmamıza karşın dünkünden farklı bir şey bulamadık. Ortalıkta mahzun bir şekilde dolaştığımızı gören güler yüzlü bir personel gizli bilgi verircesine fısıltı dolu bir sesle snack barda pizza yapıldığını, özellikle de ananaslı Havana pizzanın muhteşem olduğunu söyledi. Bahşişini verip soluğu orada aldık, masaya oturduk, siparişimiz alacak garsonu beklerken ananaslı pizzanın tadını hayal ettik. Kimse bizimle ilgilenmeyence biz garsonun peşine düştük. Kuytu bir yerde uyukluyordu, pizzamızı söyledik. "İki saat bekleyeceksiniz." dedi.

"Neden?"

"Servis o zaman başlayacak!"

"Neden?"

Mantıklı bir açıklaması olmadığından boş gözlerle bize baktı. Mecburen geri dönüp servis yapılmayacağını öğrendiğimiz masamıza oturduk. Hemen solumuzda üzerinde İtalian Alacard yazılı bir yer vardı. Kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Ancak oraya gelenler iki kere tıklatıp iki üç dakika bekliyor, bir süre sonra kapı açılıyor, iri yarı çikolata renkli bir kadın başını dışarıya çıkarıp kuşkulu gözlerle sağına soluna bakıyor, ardından gelenlere ne istediklerini soruyor, ellerindeki- muhtemelen rezervasyon kâğıdı, fişi uzattıklarında, kadın kâğıdı kapıp kapıyı yüzlerine kapatıyordu. Bizimkiler ısrarla beklemeye devam ediyordu. Kapı yeniden açıldığında İriyarıçikolatarenkli Kadın başını yeniden dışarı çıkartıyor, korkulu gözlerle etrafı keserken eliyle acele edin tarzında bir işaret yapıp onları içeri alıyordu. Her geleni aynı seremoni ile karşıladığına göre, içeride İtalyan yemekleri eşliğinde mafya toplantısı vardı! Bizim neyimiz eksik diye düşünerek soluğu Recep Abi'nin yanında aldık. Recep Abi yerine bizi Recep Abla karşıladı ve ne istediğimizi sordu. "Şimdi tek arzum pizzadır amacım, lakin münasip bir fiş nereden bulayım!" diye sordum. Başını iki yana sallayıp "Rezervasyonlar doldu." dedi.

"Ama böyle bir yerin varlığından daha yeni haberimiz oldu. Bir çaresine baksanız!"

Başımdan gidin dercesine bize bakınca son kozumu oynadım: "Bu gece son gecemiz. Yap bir güzellik, sevindir garipleri!"

"Bir dahaki gelişinize artık!"

"Anan öle Cemil, baban öle Cemil, yetim kalasın Cemil" gözlerle kadına bakmaya devam edince sonunda insafa gelip tatil köyünün haritasını çıkarttı ve başka bir restoranı işaretleyip

orayı denememizi önerdi. Orası neresi, ne yenir, ne içilir hiçbir fikrimiz yok, ama elimizde Recep Abla'nın verdiği kapı gibi hamili kart haritamız var! Sora sora bulduk gizemli restoranı. Kapısının önünde trompet çalan yaşlı, çikolata renkli bir adam otuyordu. En sevimli halimizle gülümseyip selam verdik. Başını salladı. Bundan cesaret alarak Neyenipneiçildiğinibilmediğimiz Restorana hızlı adımlarla daldık. Giriş kısmında çalacakları müzik aletlerini akort eden iki adam vardı. Artık içeride olmamızın özgüveniyle onlara gülümsedik, boş gözlerle bize baktılar. Bulunduğumuz yerden masalarda oturanları görüyorduk ve onlarla aramızda sadece basamaklar kalmıştı. Merdivenlere yöneldiğimizde genç ve güzel bir kız önümüzü kesti. Tatlı birine benziyordu, ama yine bize yüz vermedi, gerçi tatlı olmazsa yüz verip vermeyeceği yine de meçhuldü! Soğuk bir tavırla ne istediğimiz sordu. Bir restoranda ne yapılacaksa onu yapmak istediğimizi söyledik: "Yemek yiyeceğiz."

"Maalesef imkânsız."

"Neden? Yemekler mi bitti?"

"Tabi ki hayır, ama bu gece özel bir davet var."

"Biz de kendi açımızdan özeliz! Gruba dâhil olabilir, birlikte grup çalışması yapabiliriz. Unutmayın birlikten kuvvet doğar!"

"…"

"Bu arada Recep Abla'nın size mahsus selamı var. Öğünmek gibi olmasın, yakını oluruz!"

"…"

"Belki son anda gelmeyen biri olur, bizi onun yerine alırsın. Ne dersin bekleyelim mi?"

"Üzgünüm."

"Hangi anlamda?"

Son sorumuza yanıt vereceğine eliyle bize dışarıyı gösterdi. Daha fazla ısrar etmek anlamsız olacağından çıkıp ana restorana gittik ve baharatsız olmalarına aldırış etmeksizin balık, tavuk ne bulduysak yedik.

Tatil köyündeki sulu mohitolarımızı içerken oğluma Varadero hakkındaki düşüncelerini sordum. Etrafına bakınırken "Bembeyaz kumları, okyanusta olduğumuzu hatırlatan köpüklü dalgaları hiç fena değil, ama sonuçta sıradan bir tatil köyü! Küba'nın ek gelir elde etmek için yarattığı bu yapay şehirde, insanlar günlerce neden kalır, anlamıyorum." dedi.

"Disneyland'a neden gidiyorlarsa o yüzden!"

"Ne alaka?"

"Hayata daima geniş açıdan bakacaksın! Örneğin kaldığımız oda. Sana kalırsa nemden kokmuş, içinde yatak haricinde bir eşya yok, banyolarındaki musluklar, duşlar eski ve paslı. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ama orada kaldığında insan zaman makinesinden geçip ellili yıllara ışınlanıyor. Al sana nostalji! Hangi otel bunu sana verir!"

Ne demek istediğimi anlamıştı. Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi ve ardından "Sivrisinekleri unuttun baba! Onların sayesinde odada sanki tabiatın koynunda yatıyormuşum gibi hissediyorum!" dedi.

"At gözlüklerini kafandan çıkartınca beynin çalışmaya başladı!"

"Gerçekten burası Disneyland gibi sürprizlerle dolu! Tatil köyünde dolaşırken karşına ne çıkacağını bilemediğinden adrenalin seviyemiz sürekli tavanlarda! Adım başı karşımıza çıkan ve aceleleri olmadan ağır ağır yanımızdan geçen kertenkeleler bunun en basit örneği!"

"Aynı zamanda tam bir detox merkezi! Fazla kalori almamamız için kokteyllerine bol su az rom koymaları yetmezmiş gibi, geceleri abur cubur yemeyelim diye mini bar olayını hepten kaldırmışlar!"

"Aynı zamanda bir film seti burası baba! Rezervasyon yaptırdığın yerlere girmek bile başlı başına bir macera! Pizza yerken kendini bir anda "Baba" filminde buluyorsun!

"Eeee şimdi düşüncen değişti mi?"

"Kesinlikle. Bir daha Küba'ya gelirsem Varadero'da kesin bir hafta kalırım!"

DEVAM EDECEK...

YAYINEVİ

TALAS YAYIN DAĞITIM

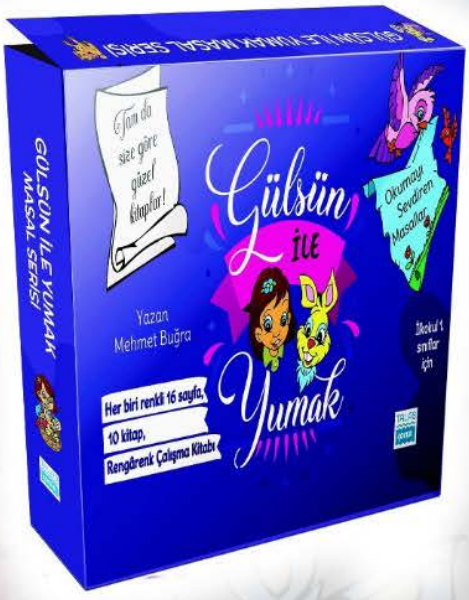

Eser Adı:	**GÜLSÜN İLE YUMAK**
Eserin Dili:	**Türkçe**
Yazar:	**Mehmet Buğra**
Çizer:	**Mehmet-Gülhan Sevinç**
Yayına Hazırlayan:	**Mehmet Buğra**
Kapak Tasarım:	**Sümeyra Avcı**
Genel Kategorisi:	**İlkokul 1. Sınıf**
Kağıt Bilgisi:	**1. Hamur 80 gram**
Kapak Bilgisi:	**250 gr Bristol**
Baskı Sayısı:	**5000**
Baskı Tarihi:	**Ekim 2020**
Dağıtım Tarihi:	**Aralık 2020**
Sayfa Sayısı:	**184(10x16, 1x24)**
Boyut:	**16x24**
Barkod:	**978-605-70121-3-5**
Etiket Fiyatı:	**55 TL.**

Michel Vaillant'ın Yaratıcısı

JEAN GRATON'A VEDA!

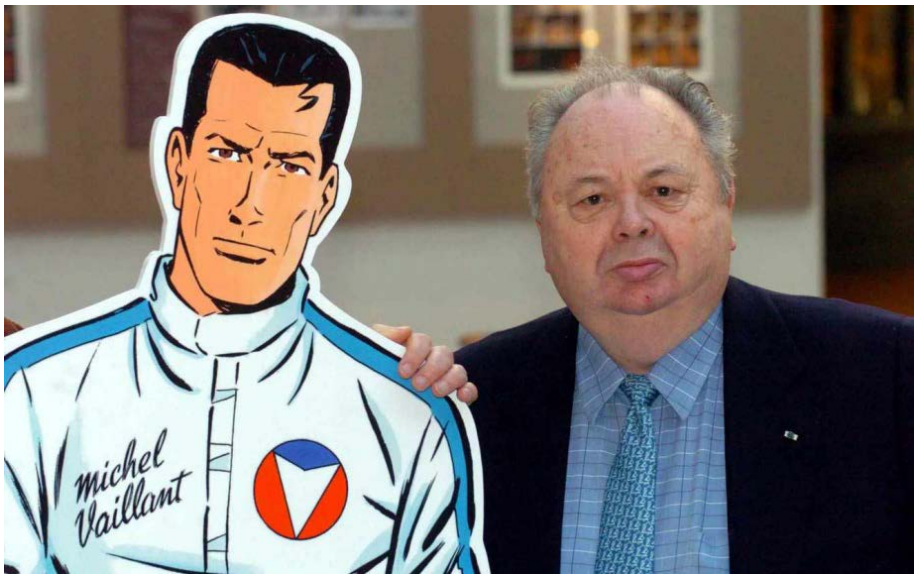

Michel Vaillant'ın yaratıcısı Jean Graton, birkaç nesildir genç ve yaşlı çizgi roman okuyucusunu hayrete düşüren benzersiz ve takdire şayan bir çalışma yarattı. Gerçek bir motor sporları elçisi olarak, bugün kitapçılarda ve yarış pistlerinde hala parıldayan bir aile, bir şirket ve bir marka yarattı.

1923 Nantes doğumlu çizgi roman yazarı Jean Graton, 21 Ocak 2021 Perşembe günü Brüksel'de 97 yaşında vefat etti.

Michel Vaillant'ın yaratıcısı Jean Graton, birkaç nesildir genç ve yaşlı çizgi roman okuyucusunu hayrete düşüren benzersiz ve takdire şayan bir çalışma yarattı. Gerçek bir motor sporları elçisi olarak, bugün kitapçılarda ve yarış pistlerinde hala parıldayan bir aile, bir şirket ve bir marka yarattı. Michel Vaillant'ın bu okurları arasında, en büyük gazeteciler ve hatta tasarımcılar arasında birçoğu F1 pilotu oldu, Jean Graton tutkusunu tarz olarak nasıl aktaracağını biliyordu.

Hikaye anlatmak için gerçeklikten ilham almanız gerektiğini ilk anlayan oydu. Jean Graton dünyanın hemen her yerindeki yarışlara katıldı, sürücülerle, takım yöneticileriyle ve çevre direktörleriyle arkadaş oldu, çalışmalarına özgünlüğün göstergesi olan binlerce fotoğraf ve belge biriktirdi. Bu ve doğuştan gelen hareket ve hikaye anlatma duygusu, Michel Vaillant'ı tüm motor sporları severler tarafından saygı duyulan örnek bir seri haline getirdi.

Ancak Jean Graton sadece Michel Vaillant'ın yaratıcısı değildi, aynı zamanda müthiş bir tasarımcıydı: Les Sports gazetesinin, Spirou'daki Belles Histoires de l'Oncle Paul'un resimlerini, Tintin gazetesinin kapaklarını çizdi.

Sanat ve Edebiyat Komutanı, Leopold Nişanı Şövalyesi Jean Graton, Fransız-Belçika çizgi romanlarının altın çağının son kutsal canavarıydı. Goscinny, Uderzo, Charlier, Peyo, Roba, Franquin arkadaşları ve meslektaşlarıydı ...

97 yaşında Brüksel'de huzur içinde vefat etti.

Hepimiz onun vefatından dolayı üzüldük ve kalbimiz sevdiklerine, özellikle de Philippe Graton'a gidiyor.

Sibel Çelikel

SON CİNAYET

Ölümün karşıtı nedir? Tabi ki doğum… Kadın denen varlık her ikisini de aynı anda bedeninde ve ruhunda hissedebilir. Belki de bu yüzden daha hassastır erkekten. Hassas olmak hem zayıf hem de güçlü yanıdır kadının.

Bu karanlıkta oturmuş geçirdiğim son bir yılın muhasebesini yaparken Tanrıdan tek bir dileğim var: karnımda canını hissettiğim bebeğimin sağlıklı doğması. O benim umudum olacak. O beni yeniden hayata bağlayan yenilik ve tazelik olacak. Ancak o dünyaya gelmeden önce yapmam gereken zorunlu bir iş var: son bir cinayet… Onu da tamamladıktan sonra yeni bir hayata başlayacağız oğlumla.

Cinsiyetini bilmiyorum yine de ona "oğlum" dedim. Belki de öyle olmasını diledim. Çünkü bu dünyaya kadın olarak gelmek baştan eksik, yarım ve yaralı olmaktır. Yani öyle hissettirilir çoğu zaman. Seni doğuran annen bile erkek olmadığın için kin tutar sana. Yani daha anne karnından ayrıldığında seni hayatta tutan tarafından bile yaralanmışsındır. Sonra sıra diğer aile bireylerine gelir. Annen bile seni hor gördükten sonra erkeklerin işleri kolaylaşmıştır. Eğer bebeğim kız olursa ben onu erkeklerle her anlamda eşit olduğunu hissettirerek büyüteceğim. Güçlü ve onurlu bir kadın olarak yetiştireceğim.

İlk cinayetim üvey babamdı. Sevgili babacığımın ölümünden sonra iyi aile dostu rolüyle önce annemi sonra çiftliği ele geçiren bu canavar ruhlu adamı gece yarısı ahıra kilitleyip ateşe verdiğimde henüz on yaşında göze batmayan çelimsiz bir kız çocuğuydum. Benden şüphelenen olmadı. Yangını inceden inceye araştıran, kazanın sebebini kurcalayan

Bu karanlıkta oturmuş geçirdiğim son bir yılın muhasebesini yaparken Tanrıdan tek bir dileğim var: karnımda canını hissettiğim bebeğimin sağlıklı doğması. O benim umudum olacak. O beni yeniden hayata bağlayan yenilik ve tazelik olacak. Ancak o dünyaya gelmeden önce yapmam gereken zorunlu bir iş var: son bir cinayet…

bile olmadı. Her gece annemi ve kardeşlerimi dövmekten zevk alan o kötü adamın ölmesi herkesin hayatını kolaylaştırmıştı. Çiftlikte hayat kısa sürede normale döndü. Üvey babamın işlerini abilerim yapmaya başladı. Bir dönem huzurlu denebilecek durgunlukta bir hayat yaşadım. İşlediğim cinayetin korkunçluğunu, içimde kabaran kötücül ve karanlık bir ruh olduğunu neredeyse unutacaktım.

İlk gençlik yıllarıma vardığımda köy okulunda tanıştığım yakışıklı bir oğlana karşı içimde aşka benzer duygular uyanmaya başladı. Bana romantik mektuplar yazar, sırama bırakırdı. Okuldan çiftliğe kadar sık ağaçlı yolların arasındaki patikalardan çiçekler toplayarak birlikte yürümeye başlamıştık. Yol boyunca okuduğum kitapları anlatırdım ona. Beni saygıyla hayranlıkla dinlerdi. Pırıl pırıl kahverengi gözleri, yumuşacık bakışları vardı. Birkaç ay kalp çarpıntısıyla baş döndürücü bir mutlulukla geçti. Derken okula çok güzel bir kız geldi. Beline kadar uzanan bukleli sarı saçları, coşkun bir ırmak gibi parlayan mavi gözleri, hiçbirimizde olmayan yepyeni şehirli elbiseleri vardı. Sevdiğim oğlan onunla aynı sırada oturmaya ve onu evine kadar bırakmaya başladı.

Demek ki sevmek diye bir kavram yoktu. Bronte kardeşlerin şiir ve romanlarında olduğu gibi ilk ve tek gerçek bir aşk, birini ömür boyu sevmek, ömrünün son gününe kadar o sevgiyi yaşatmak için gerekirse ölüme bile direnmek, o aşkı var etmek için kendini yok saymak… Bunların hiçbiri yoktu. Derin bir acı içinde kıvranmaya başlamıştım. Korkunç bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Belki de çiftlikteki sıkıcı günlerimi İngiliz ve Fransız edebiyatının o romantik yazar ve şairlerini okuyarak geçirmemeliydim. Bulunduğum gerçekliğin sıradanlığından kaçıp kurtulabilmek için o kitaplarda anlatılanların gerçek olduğuna inanmak istemiştim.

İçimde eskiden var olan kötücül duyguların yeniden uyanmaya başladığını hissettim. Kendimi ve ailemi korumak için bile olsa henüz çocuk denecek yaşta öldürmeyi keşfetmiştim. Kendimden korktum. Kaçıp uzaklaşmaya karar verdim. Şiddeti ve öldürmeyi alışkanlık haline getirmeyecektim. İllaki öldürmem gerekiyorsa içimde uzun zamandır varlığını bildiğim ve şimdi uyanmakta olan bu karanlık tarafımı öldürecektim. Sevdiğimi sandığım oğlan, aşkı bu kadar hor görüyorsa bu onun bileceği işti. Onu geçici hevesleriyle baş başa bırakıp ondan ve onun olduğu ortamdan uzaklaşmaya karar verdim.

Okuldan ayrılma kararımı aileme bildirdiğimde bunu pek sorgulamadılar. Annem kız çocuklarının on altı yaşına kadar okumasının bile fazla olduğunu söyledi. Abilerim bu kararımın nedenini sormadılar. Oysa benim hedeflerim, planlarım vardı. Büyük şehirde üniversiteye gidip doktor olmak, aldığım cana karşılık yüzlerce binlerce hayat kurtarmak isterdim. Kimse hayallerimi sormadı. Beni bu kararımdan vazgeçirmek isteyen olmadı. Sessiz sedasız okuldan ayrılışımın ardından zihnimi oyalamak için çiftlik işleriyle ilgilenmeye başladım. Bedenim zayıf ve güçsüz olduğu için tarlada çalışamazdım. Hesaplardan anladığım için muhasebe işlerine yardım etmeye başladım. Çiftliğin kâhyasının abilerimi sinsice dolandırmaya çalıştığını, önce abilerimi borca sokup ardından çiftliği ele geçirme planı yaptığını anlamam çok uzun sürmedi. Fakat çok geç kalmıştım. Ben romantik sızılarımı unutmaya çalışırken kâhya planını ince ince uygulamaya koymuştu. Planını öğrendiğimi fark ettiğinde beni tehdit etmeye başladı. Eğer onu ele verirsem ailemi öldüreceğini söyledi. Korkmamıştım ama ona ürkmüş ve çekingen bir kız çocuğu gibi davrandım. Rolüme kanmış, susacağıma inanmıştı. Mademki öldürmekten ilk o bahsetmişti. Bu konuda ondan önce davranmak artık benim hakkımdı. Kaza süsü verme konusunda uzman sayılırdım. İçmeye düşkün olan bu yaşlı adam; bir gece, çok sarhoş halde, atından düşmüş ve boynu kırılmış olarak bulununca buna kimse şaşırmadı. Hiç kimse yine benden şüphelenmedi. Daha doğrusu kimsenin on altı yaşında saçı

İllüstrasyon- Nevra Çelikel

örgülü koltuğunun altında şiir kitapları taşıyan bu sıska kızın gecenin yarısı ıslak bir yolda atı ürküterek kaza süsü verilmiş bir cinayet işleyeceğini tahmin edememişti.

Kâhya ölmeden önce çiftliği ağır borçlar altına sokmuştu. Elimizde avucumuzda ne varsa sattık. Çiftliği eski haline getirmek için sıfırdan başlamalıydık. İşçilerin parasını ödeyemediğimiz için çoğunu göndermek zorunda kaldık. İşleri tekrar yoluna koyacağımıza inanan sadık birkaç işçi yanımızda kalıp karın tokluğuna işlerine devam etmek istediler. Ben, abilerim ve kardeşlerim iki yıl boyunca yarı aç yarı tok hiç durmadan çalıştık. Annem bile o yaşlı haliyle bir işin ucundan tutmaya çalışıyordu. Ne kadar uğraşsak da kâhyanın bizi soktuğu borç batağından kurtulmak pek mümkün görünmüyordu. Birinden yardım ya da destek almamız şarttı. Büyük abim komşu çiftlikte yaşayan aile dostumuza bu konuyu açmaya karar verdi. Kırklı yaşlarda ama yaşını pek göstermeyen, bakımlı, yakışıklı sayılabilecek, kibar bir beyefendiydi. Karısının ölümünden sonra çiftlikte iki oğluyla birlikte yaşıyordu. Yalnızlıktan suskunlaşmış, konuşmayı pek sevmeyen, sorulara kısa ve yalın cevaplar veren biriydi. Büyük abimin yardım talebi üzerine onun da bir şartı olmuştu. Vereceği paranın karşılığında benimle evlenmek istediğini belirtmişti.

Bunu duyduğum zaman derin bir hüzne kapıldım. Öncelikle bu hiç romantik bir teklif değildi. Aile dostumuz; teklifinde aşktan, beni içten içe sevdiğinden veya en ufak bir beğeni sözcüğünden hiç bahsetmiyordu. Beni vereceği borç karşılığında adeta satın almak istiyordu. Eğer bana romantik küçük adımlar atmış olsaydı bu adamı sever miydim? Onu da bilmiyorum. Aramızdaki büyük yaş farkından dolayı büyük ihtimalle yapacağı jestleri ya fark etmez ya da nezaketle reddederdim. Ancak yine de şansını böyle deneseydi en azından ona derin bir saygı ve zamanla gelişen bir sevgi besleyebilirdim.

Abilerim beni bu teklifi kabul etmem konusunda ikna etmeyi denediler. Öncelikle adam varlıklıydı. Ailemi yokluktan kurtarmakla kalmayacak kendim de refah içinde yaşayacaktım. Adamın iyi biri olduğunu kötü ve kaba saba hiçbir davranışına şahit olmadıklarını anlattılar. Sadece yalnızlığına son vermek isteyen ve iki küçük oğluna bakacak bir anneye ihtiyaç duyan biriydi. Annem artık on sekiz yaşında olduğumu kendisinin de evlendiğinde aynı yaşta olduğunu başkasının çocuklarına annelik edebilecek yaşta olduğumu söyledi. Bedenen bu zayıf halimle çiftlikte çok işe yaramadığımı ima etti. Demek bu aileye tek katkımın evlenerek gerçekleşebileceğini zannediyorlardı. Oysa ben onlar için bir değil iki cana kıymıştım. "Öyle olsun." Dedim.

Aşktan yana yüzüm gülmemişti. İlk aşkım, ilk yanılgım, kalbimi yeterince yormuştu. Aşkı yeniden aramayı deneyerek gerçek aşkı bekleyerek geçirecek zamanım yoktu. Şiirlerdeki gibi bir duygusallığı artık aramıyor, beklemiyor, Tanrıdan dilemiyordum. Aşkın erkeklerde görünen yüzünün pek güvenilir olmadığını acı bir deneyimle öğrenmiş, tek seferde dersimi almıştım. Başka bir denemeye ihtiyacım yoktu. Zavallı annemin üvey babamla evlenerek ne kadar acınası bir hata yaptığını, çok istemesine rağmen ondan bir türlü kurtulamadığını gözlemleyerek büyümüştüm. Hepimize açıkça zulmetmiş olan o korkunç adamın aşkıyla adeta tutuklu olan annemin onun ölümünden sonra nasıl da çöktüğünü hasta ve yaşlı bir kadına dönüştüğünü içimde merhametle ve bu derece zayıf ve gerçeklerden kopuk olmaya karşı duyduğum tiksintiyle karışık tuhaf duygularla seyretmiştim. Aşkın bir çeşit hastalık olduğunu ben annemden öğrenmiştim. Buna rağmen on altı yaşımda okuduğum şiirlere ve romanlara kanmış ancak içimde filizlenen bu yüce duyguları aktarabilecek gerçek bir varlık olmadığını anlamıştım.

On altı yaşında bir oğlan için aşk gelip geçici bir heves olabilirdi. O benim aşkımı

bir yenisiyle değiştirmek üzere kolayca harcayacak kadar genç ve cahildi ama beni isteyen bu orta yaşlı adam belki de benim değerimi bilirdi. Ona âşık değildim. Muhtemelen de olamazdım ancak o bana âşık olabilirse ben de bu kıymetli duyguların minnettarlığıyla zamanla onu sevebilir ona derin bir saygıyla bağlanabilirdim. İçinde bulunduğumuz yoksulluktan tek çıkış noktası bu olduğu düşünülürse başka çarem yoktu. Bu tekliften sonra annem, abilerim hatta küçük kardeşlerim bile sefalet çektiğimiz her gün bana suçlayıcı gözlerle bakmaya başlamıştı. Bu durumdan bir kurtuluş yolu olduğu halde onlar için kendimi henüz feda edememiş olmam içten içe bana kızmalarına yol açmıştı.

Aşktan umudumu kesmiş olduğuma göre bu adamla evlenmemek için ne sebebim vardı? Bu defa mantığımı kullanacaktım. Ona iyi bir eş ve çocuklarına anne olmaya çalışacaktım. Böylece o mutlu olursa beni de mutlu etmek isteyecekti. Bu şekilde kendimi ikna etmeyi başarmıştım. Kendi aramızda sade bir törenle evlendik Törenden önceki basit hazırlıklar dışında eşimle neredeyse hiç bir araya gelmedik. Kocam benim için tam bir gizemdi. Evlendikten sonra da benimle pek konuşmadı. Bütün gün çocuklarla vakit geçiriyordum. Onları ilk günden sevmiştim. Çocuk denen masum varlıklar sevgiye kısa sürede karşılık verdi. Bu kocaman evde birbirimize arkadaşlık ediyorduk. Çiftlik kurtulmuş, ailem rahata kavuşmuştu. Ancak ben onları gidip göremiyor, bu mutluluklarına dâhil olamıyordum. Sonradan anladığım üzere yapılan evlilik anlaşmasına bu durum da dâhil edilmişti. Annemin ve abilerimin nasıl olup da bu şarta razı olduklarına bir türlü anlam veremedim. Bu kocaman çiftlikte hizmetçiler haricinde bir yetişkinle konuşmadan bir yıl geçirmiştim. Kocam sessiz, soğuk ve sevgisiz bir adamdı. Yanıma hiç yaklaşmıyordu. Benden tek beklentisi çocuklarına dadılık etmemdi. Çocuklarla geçirdiğim vakitten ben de keyif alıyordum. İşin aslı onlar benim tek eğlencemdi. Ancak bunun dışında bir eş, bir kadın ve yetişkin bir insan olarak varlığımın fark edilmemesi, bu derece yok sayılmak gücüme gidiyordu. Sessizce yemek yenen, konuşmanın neredeyse yasak olduğu akşam yemekleri dışında kocamla hiçbir zaman bir araya gelmezdik. Yemekten sonra şömine başında ya kitabını okur ya da ateşe bakarak sessizliğe gömülürdü. Birini arıyor, birini bekliyor ve özlüyor gibi hülyalara dalardı. Ölen eşinin yasını tutuyor, belki de beni sevmeyi ona ihanet sayıyordu.

Yılbaşı gecesi şarabı fazla kaçırmıştı. Çocuklar hediyelerini aldıktan sonra odalarına çekilmeden önce türlü şirinliklerle bu taştan adamın bile yüzünde acıyla karışık küçük bir gülümseme yaratabilmeyi başarmışlardı. O gece saçlarımın örgülerini açtım, uzun saçlarımı serbest bıraktım. Ona ulaşmak istediğimi belli edecek şekilde yanında oturdum. Sıcak ve samimi bakışlarla elini tuttum. Önceleri hayata karşı sağlam duruşuna hatta yasına karşı duyduğum derin saygı git gide aşka dönüşmüştü. Soğukluğuna rağmen ona âşık olmuştum. Bunu ummadığım halde beklenmedik ve şaşırtıcı bir şekilde ondan gelecek en ufak sevgi kırıntısına muhtaçtım. Bana sanki başka biriymişim gibi şaşkınlıkla baktı. Beni başka bir kadın olarak hayal etmesine bile izin verdim. O geceden sonra hamile kaldığımı öğrenince çok sinirlendi. Başka bir çocuk istemediğini söyledi. Beni çatı katında bir odaya kilitleyip açlıktan ve susuzluktan ölmeye mahkûm etti.

Neyse ki annelik ettiğim üvey çocuklarım ve evde çalışanlar insaflı çıktı da bu zulme izin vermediler. Kocam olacak taş kalpli adamın evde olmadığı zamanlarda gizlice bana yemek verdiler. Aylar geçtiği halde ölmediğime göre kocam da bunun farkında olduğu halde sesini çıkarmıyordu. Yine de beni görmek istemiyor, odadan çıkmama izin vermiyordu. Sekiz aydır bu odada bir mum ışığı ve üvey evlatlarımın yalnızlıktan delirmemem için bana hediye ettiği birkaç kitabın arkadaşlığıyla hayatta kalmaya çalışıyorum.

Okumak eskisi kadar keyif vermiyor artık bana. Neyi okuyacağım ki? Aşkı ve ihaneti mi? Şiirlerdeki sevginin sahteliğini mi? O mecaz yığını içinde tek bir gerçek duygu varsa insanoğlunun yalnızlığıdır gibi geliyor artık bana. O yalnızlığı doldurmak için ben hiçbir duyguya tutunamadım. Aşk bana ihanet etti, sevgiyi bulamadım, saygı duydum karşılığını göremedim. Korumak için katil olduğum ailem bile onlar için yaptıklarımı anlamadı, göremedi, bilmedi. Bu son yaptığım gözle görünen ve açıkça bilinen fedakârlığa rağmen beni arayıp sormadılar, beni kurtaracak bir girişimde bulunmadılar. Belki de bunu denemişler ve birtakım engellerle karşılaşmışlardır ya da benim burada mutlu olduğumu sanmışlardır. Bunu bilemem. Kimseyi haksız yere suçlamak istemem. Tek bildiğim insanların beni hayal kırıklığına uğrattığı… İçimde büyümek isteyen sevgi tohumlarının asla yeşermeye fırsat bulamadan çürümeye mahkûm bırakıldığı… Öte yandan en diplere bastırılmış ama varlığını koruyan o karanlık tarafın ise sürekli olarak uyandırılmaya çalışıldığı…

Şimdi bu mum ışığından başka beni ısıtan hiçbir şeyin olmadığı bu fakir ve soğuk odamda oturmuş işlediğim cinayetleri düşünüyorum. Belki de şu an onların cezasını çekiyorum. İşin kötüsü o vahşi ve sinsi yaratıkları öldürdüğüm için eskiden duyduğum vicdan azabı artık yerini ince bir hazza bıraktı. Öfkeyle beslenen içimdeki vahşi ruhtan gizli bir tat alır oldum. Bu ıssız odada bana arkadaşlık eden, dayanılmaz yalnızlığıma iyi gelen tek bir şey kaldı: kötüyü cezalandırabilme gücüm. Geçmiş hesaplaşmalarım, kendimle yüzleşmelerim beni yeni bir cinayete sürüklüyor. Bu defa içimdeki bebeğim için son bir cinayet işlemek üzereyim. Karnımda canını hissettiğim varlığı benim yaşamış olduğum sevgisizlikten korumak için bunu yapmak zorundayım. Ancak ondan sonra geleceğe umutla bakabilirim. Temiz bir sayfaya, taze bir bahara asla şiddetle ulaşılamaz. Bunu bilecek kadar felsefi ve dini metinler okudum. Ama içimdeki yeni hayat için var olan hayatı değiştirmek ve beni bu odaya mahkûm edeni ortadan kaldırmak zorundayım. Ona yeni bir kader yazmalıyım.

Bu defa son olacak. Bebeğimin masumiyetini korumak için ben son bir defa günahkâr olacağım. O temiz kalsın diye ben elimi kirleteceğim. Beni sevemeyen bu adamı yok ederek tüm sevgisizliklerden son bir intikam alacağım. Her şeyi planladım. Kaza gibi olacak. Kimse anlamayacak. Vakit tamam. Birkaç gün sonra bebeğim doğacak. O doğmadan önce bu işi tamamlamalıyım. Onu çiftliğin sahibi olarak özgürce büyütebileceğim bir ortama doğurmalıyım. İçimdeki karanlığı daha fazla büyütmeyi istemezdim. Affet beni Tanrım! Bu son günahtan sonra tövbekârım.

Son cinayetimin gerçekleşeceği bu uzun gecede elimde ölümü içimde ise hayatı barındırıyorum. Kadın dediğin dünyaya hayat doğurabildiği gibi gerekirse hayat alabilecek kadar güçlüdür ama bunu kimse görmek bilmek istemez. Bu görünmezlik benim işimi kolaylaştırdı her zaman. Bu gece de öyle olacak, bu hamile ve bakımsız halimle böyle bir planı düşünüp gerçekleştirebileceğime kimse inanmayacak hatta kimse benden kuşku duymayacak.

Çelişkilerimin ıstıraplarıyla dolu bu uzun gecede bu defa kendimi ikna etmekte zorlanıyorum. Çünkü onunla mutlu olmayı gerçekten istemiştim. Tek istediğim sevilmekti. Affet beni kocam, aşkım! Sen benim yerime ölmüş bir kadını sevmeyi seçtin. Ben ise sana ölümü değil hayatı sunabilirdim. Bu gecenin sabahından özgür ve dul bir kadın olarak çıkacağım. Affet beni bebeğim! Katil bir anneyi hak etmezdin. Ama özgürlüğü hak edeceksin. Her şey seni bu odada bu mahkûmiyette büyütmemek için. Bu defa her şey bebeğim için…

redbubble.com/people/MRLstar

For you!

Original Design

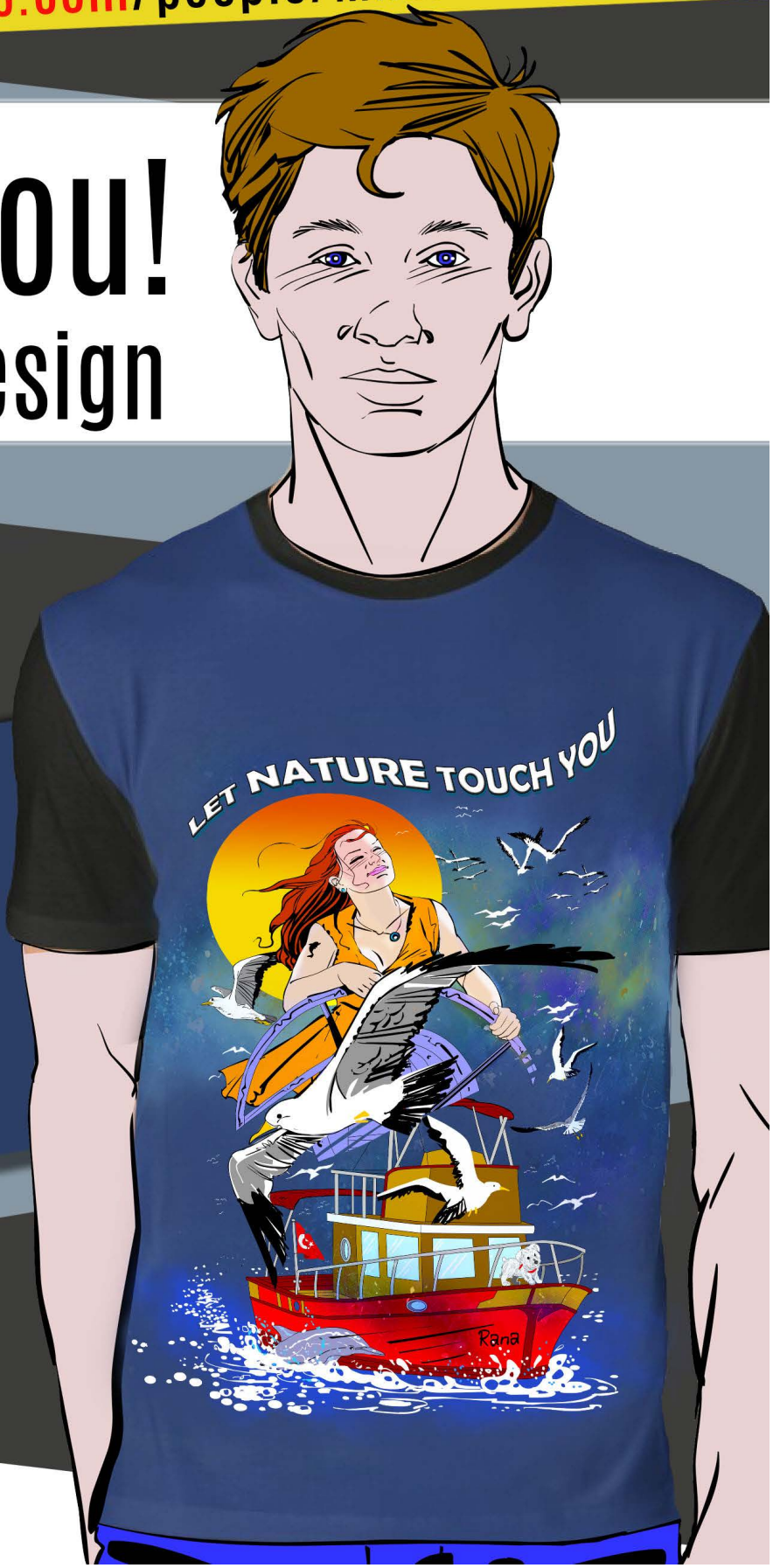

- T-shirt
- Hoodie
- Tote bag
- Pet hoodie
- Mug and more

Yusuf Gürkan

GÜNAH KOLEKSİYONERİ

Kurtar beni kendime uyguladığım bitmek bilmez işkenceden
Düşlemek zor uyanmak sancılı, günah tatlı cezası daha tatlı
Kurtar beni yüzyıllar süren kara kaderimden
Başka çarem kalmadı, kendimi üzüntüler içinde var etmekten
Ölü düşler biriktirdim kalbimde, yalnızca senin bulabileceğin yerde
Bir mektup bırakırım ardımdan belki, haddimi aşıp bir şeyler karalarım yine naçizane
Bize düşmüş melekler öğretti yazmayı, çizmeyi, bestelemeyi, raks etmeyi
Bize ilk Günahkar öğretti isyanı sürdürmeyi, aklın ve ışığın doğru yolunu terk etmeyi
Karanlık tutkuların peşinden gitmeyi
İlk günahkar yollandı Dünya' ya, el uzattı kendinin olmayana
Bizde yazdık, çizdik gittik soylu günahkarların peşinden
Korkaklık yolu değildi bizim yasamız üzülmedik Kara Alevi hak ederken
Bilirdik elbet Dünya'nın Yüzyıllardan miras uyumayan sırlarını
Antik ve izbe olan kara tanrıçaları çağıracak şarkıları
Elimizde sazlarla ağıtlar okuduk gecenin meşum diyarına
Onurlandırdık Dünya' ya düşmüş günahkar melaikeleri
Şimdi şehvet koynumda yılan gibi dolaşır iblislerin bedenlerini
Ben sadece kaydederim, yazarım Cehennemi kıskandıran habislikleri
Zulmet dolu yansımasıyla esir eder seni, günahları zevkini tadarsan vaz geçemezsin
Sen de olursun karanlığın bir azizi, işte o zaman yargılayamazsın bizi

Düşlemek zor uyanmak sancılı, günah tatlı cezası daha tatlı Kurtar beni yüzyıllar süren kara kaderimden

Efe Sarıtunalı

Havari

Okulun disiplinine uygun olarak dersler ilk sabahtan başladı. Klasist kriptojeoloji, matematik, morfonomik genom, simya teolojisi, otomat algoritmaları, ileri dilbilim, cebirsel astronomi ve moleküler etik öğrenmeye başladığı günün ardından beyni aşırı yüklenmiş hissediyordu. Buna rağmen ikinci sınıf şubelerinden birinde düzenlenen toplantıya gitti çünkü Kırmızı güzel bir kızdı ve onun yüzünü görmek tüm yorgunluğunu alacaktı.

Estragon Lisesi'ndeki ilk gecesinde, okulu tanımak için karlarla kaplı bahçede gezinmeye çıkmıştı ki elindeki kitap yığınıyla dengede kalmaya çalışan biriyle karşılaştı. Centilmenliğin gereği olarak kızın yanına koşup yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. "Tabii ki", dedi Kırmızı. "Yatakhaneye kadar bir bölümünü taşıyabilirsen memnun olurum." Burası büyük bir kampüstü ve yüklendikleri ağırlıkla yaklaşık on dakika yürümeleri gerekecekti. Birbirlerinin isimlerini öğrenip muhabbet etmeye başladılar. "Kaçıncı sınıfsın?", diye sordu Tan. "İki… Sen taze kanlardan olmalısın." Genç kız, kitapları bıraktıktan sonra ona etrafı gezdirmeyi teklif etti, karda dolaşmayı seviyordu.

"Estragon'a kabul edilmek için çok çabaladım Kırmızı Abla, buna değmesini umuyorum."

"Kişiden kişiye değişir, burası çok tuhaf bir yer. Herkes aynı sebeplerle girip farklı amaçlarla mezun oluyor gibi. Okulda hayatta kalabilmek için kendine tutunacak bir dal bulmalısın. Mesela zaşifrovaniyi duydun mu?" Tan, hayır anlamında kafasını salladı. "Yarın derslerden sonra kulüp toplantısına gel, keyifli olur. Çiğbörek de yiyeceğiz."

Okulun disiplinine uygun olarak dersler ilk sabahtan başladı. Klasist kriptojeoloji, matematik, morfonomik genom, simya teolojisi, otomat algoritmaları, ileri dilbilim, cebirsel astronomi ve moleküler etik öğrenmeye başladığı günün ardından beyni aşırı yüklenmiş hissediyordu. Buna rağmen ikinci sınıf şubelerinden birinde düzenlenen

toplantıya gitti çünkü Kırmızı güzel bir kızdı ve onun yüzünü görmek tüm yorgunluğunu alacaktı. Görünüşe bakılırsa oradaki tek ilk sınıf kendisiydi. Başkan gibi davranan Kırmızı, kusursuz okul üniformasının dışında, çizgi romanlardaki büyücülerinkilere benzer bir şapka takmıştı ve birazcık komik görünüyordu.

Genç kız ona döndü ve "Topluluğumuzun yeni üyesi Tan Kiparahan'ı selamlıyoruz.", dedi. "Kendisinde büyük bir zaşifrova potansiyeli gördüğüm için buraya davet ettim."

Tan elini kaldırdı, Kırmızı konuşması için söz verdi. "Abla ben zaşifrovaninin ne olduğunu bilmiyorum ama…"

Kız gülümsedi. "Derslerde içinde yaşadığımız evreni ve öyle bir şey varsa öteki dünyayı anlamamıza yarayacağı iddia edilen bir sürü boş beleş ilim öğreniyoruz. Bunlar yüzyıllar önce yazılmış kitaplardan derlenen bilgiler olmaktan ileri gitmiyor; gölgede kalmış, saklanmış herhangi bir bilgiyi açığa çıkarmıyorlar. Zaşifrovani gizli olanı ortaya koymak, onu kullanmak ve yönlendirmektir."

"Büyü veya falcılık gibi bir şey mi?", diye sordu oğlan. Sınıftaki herkes gülmeye başladı. "Zaşifrovani masallardan ibaret değildir.", dedi Kırmızı. "Bizimki gibi milyarlarca evren olduğunu hayal et. Uzayı dolduran esîr gibi bir maddeyle, zaşifrovayla birbirlerine bağlılar. Zaşifrovanlar, doğası gereği kendini insanlardan gizleyen bu maddeyle etkileşim kurarak sırları keşfeder."

"Anladığımı zannetmiyorum."

"Örnek vereyim. Toplantıya geldin çünkü güzel olduğumu düşünüyorsun ama kapıdan girdiğinde yüzüme dikkat etmedin çünkü etek giyiyorum."

"Ne?!", dedi Tan. "Ben, hayır, yok öyle bir şey…", diyerek itiraz etmeye çalışsa da suratının domates rengine dönmesi onu ele veriyordu. Üyeler bir kez daha kahkaha attı. İçlerinden biri babacan bir tavırla elini onun omzuna attı. "Bu kadar utanmana gerek yok, hepimiz aynı aşamadan geçtik."

Kırmızı gülümsedi. "Yeterince insanın sırrını öğrenince umursamamaya başlıyorsun ama bir daha külotlu çorabımı düşünecek olursan kafanı kırarım."

"Aklımdan geçeni görmedin.", dedi Tan. "Bu mümkün değil." İçerdekilerden biri "Ben yapabilir miyim?", diye sordu. Kırmızı izin verdi.

"Aklından bir sayı tut."

"Tuttum."

"Seksen."

"Kendini geliştirmen gerek.", dedi Kırmızı. "Tuttuğu sayı sekizdi, değil mi Tan?"

Oğlan başını sallayarak onayladı. "Yani gerçekten zihin mi okuyorsunuz?"

"Sırları okuyoruz. Saklamaya çalışmadığın sürece şu an ne düşündüğünü bilemem."

"Bu gerçekten sağ duyuya ters ama çok etkileyici. Bir parçası olmak istiyorum. Bu arada özür dilerim Kırmızı Abla."

"Sana gösterdiğimiz çok küçük bir bölümü. Zaşifrovaniyi sadece yeni gelenleri utandırmak için kullanmıyoruz, yaradılıştaki sırları arıyoruz. Bu zeka ve mantık gerektiren bir sanattır. Estragon'un kurucuları, büyük bir şey keşfetmiş zaşifrovanlardı. Okulu, zaşifrova potansiyeli olan gençler bulabilmek için inşa ettiler. Tabii bu her sağlıklı zihnin kaldıramayacağı bir sanat olduğundan amaçlarını küçük bir kulübe gizlediler."

"Peki keşfettikleri neydi?"

"Kıyamet. Fark ettiler ki yaradılışın zıddı eninde sonunda evrenimize sızmaya başlayacak ve her şeyin sonu olacak. Biz buna bir çözüm arıyoruz. Her neyse, bu kadar kabul töreni yeter, işimize bakalım. Toplantılarımız her hafta aynı saatte aynı yerde. Herkese bir sorumluluk listesi hazırlıyoruz ve bir dahaki sefere kadar tamamlamasını bekliyoruz. Öğrenmen gereken konuları da yazacağız. Özellikle eğrisel matematik ve hariciyet teoremlerini sular seller gibi

bilmen gerekecek. Şimdi, bu haftanın görevleri…"

Tan, dinlerken hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Yalnızca çizgi romanlarda okuyabileceği tarzdan bir topluluğa girmişken bir kez daha rezil olmak istemezdi. Görünüşe bakılırsa düşünceleri, zihninin duvarlarıyla bile güvende değildi. Toplantı bitince yorgun argın odasına gidip yatağına uzandı, akşam yemeğine kadar uyumayı planlamıştı.

Rüyasında sonsuz bozkırda göğe yükselen taştan bir kapı gördü. Düzgün giyimli bir adam yere uzanmış uyukluyordu. Ona yaklaşınca "Memiş! Sen misin?", dedi adam.

"Hayır, benim adım Tan."

"Benim adım da Safer, evrenlerin merkezindeki hikmet kapısının bekçisiyim. Altılı, Güz Romantikleri, Üçoklar Teşkilatı veya ne bileyim, Köstenceli Ailesi ile ilgin var mı?"

"Zannetmiyorum."

"Peki seni Kara Katun ve Barut mu gönderdi? Ya da Derviş Beyazıt Boğa, Tevfik Paşazade Şehmus, Opistukinus falan?.."

"Hayır. Ben buradan geçiyordum."

"Galiba yalnızca rüya gören birisin. Arada olur, determinizmin koca bir yalandan ibaret olduğunu anlayacak kadar vakit geçirdim burada. Geldiğin yerde uzay tanrıları var mı?"

"Hayır, hiç duymadım. Estragon Lisesi'ni biliyor musunuz? Orada okuyorum."

"İnanamıyorum dostum, evrenin büyük tehlikede."

"Kıyamet ve yaradılışın zıddıyla ilgili bir şey mi?"

"Evet, evet… Ama genellikle böyle durumlarda bir de mesih ortaya çıkar. Mesih olabilecek biriyle karşılaştın mı?"

"Sanırım karşılaşmadım."

"Biraz düşünmeme izin ver, çok fazla hikmet taşıyorsan aradığını bulman zaman alıyor. Buldum. Kızıl saçlı, güzel bacaklı bir kız tanıyor musun?"

"Evet!", diye haykırdı Tan. "Kızın bacakları güzel, ben sapık falan değilim. Kırmızı Abla'dan bahsediyorsunuz."

"Kırmızı mı? Ne kadar yaratıcı bir isim. Gerçi bana ve kardeşime de doğduğumuz ayın ismini vermişler. Her neyse, mesihin o. Peşinden ayrılma, belki dünyayı kurtarırsınız."

"Rüya gören biri olduğumu söylemiştiniz. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, sanırım gerçekten öyle. Peki bu istersem uçabileceğim falan anlamına mı geliyor?"

"Defol git işine. Burada öyle laubaliliklere yer yok, tamam mı?"

"Ama…", dedi oğlan, cümlesini tamamlayamadan karnı guruldayarak uyandı. Ailesi geldi aklına, ilk kez onlardan uzaktaydı. Üstüne bir şeyler giyip yemekhanenin yolunu tuttu. Sırada beklerken Kırmızı'yı gördü. "N'aber?", dedi kız. "İyiyim, çok tuhaf bir rüya gördüm."

"Nasıl bir şeydi?"

"Neden aklımı okuyup öğrenmiyorsun?"

"Dedim ya öyle bir şey değil. Zaşifrovani sırları açığa çıkarır. Halihazırda bana anlatacağın bir şeyi öğrenemem."

Tan, ona anlattı. "Bir yerlerimin açıkta kaldığını düşünüyorsun."

"Alakası yok. Mesih ha, güzelmiş."

Yemekten sonra, ödevleriyle ilgilenmek için odasına çekilmeyi planlamıştı ama Kırmızı onu bahçeye sürükledi. "Ne görüyorsun?"

"Karanlık, hiçbir şey göremiyorum."

"Yıldızların ışığı var, bir şeyler seçebiliyor olmalısın."

"Sanırım az ileride bir kedi var."

"Çok güzel. Her insanın zaşifrova ile az da olsa bağlantısı vardır. Gözlerinin karanlığa alışmasını, az bir ışıkla cisimleri ayırt edebilmeni sağlayan budur."

"Sen neleri seçebiliyorsun Kırmızı Abla?"

"Sana göstereyim.", sağ elini oğlanın alnına koymasıyla Tan'ın dünyası aydınlandı. Etraf gündüz gibi netti. Kar ve bahçedeki ağaçların dışında gökyüzünde süzülen ruhlarla çiçek tozu taşıyan periler gibi var olması

mümkün olmayan varlıkları da görebiliyordu.

Tan, bu mucizenin üzerine genç kızın kurtarıcıları olduğuna ikna oldu ve kendi kendine bir söz verdi. Onu yarı yolda bırakmayacak ve büyük bir zaşifrovan haline gelecekti. O hafta boyunca kendisine verilen kaynaklara çalıştı. Okuldan çok bu sanata önem veriyordu. Derslerden de geri kalmamak için gecelerin çoğunu uykusuz geçiriyordu.

Katıldığı ikinci toplantıda son derece samimi bir ortam vardı. Buna güvenerek yanında oturan öğrenciyle muhabbet etmeye başladı. "Kırmızı Abla benden sadece bir yaş büyük, yalnız bir senede nasıl kendini böylesine geliştirebildi?"

"Kırmızı, okul tarihinde görülmüş en başarılı zaşifrovan.", dedi delikanlı. "Sana bir şey göstermeme izin ver." Dolaptan bir satranç tahtası çıkardı. "Bu zaşifrovanini ölçen test. Kaç karenin arkasındaki sayıyı okuyabiliyorsun?"

"Bir tanesinin."

"Ben şu anda on sekizini okuyorum ama rekorum yirmi iki. Kırmızı elli beş yaptı ve kayıtlarımızda ellinin üstüne çıkabilmiş yalnızca üç kişi var. Onlar da okulun kurucularından. Rekor da elli beş zaten. Kırmızı'yla birlikte yalnızca bir kişi buna ulaşabilmiş."

Bunu duyan Tan daha da hırslandı, sonraki haftalarda kendini her şeyden soyutlayıp zaşifrovaniye verdi. İlk yazılıları bir şekilde halletse de ikincilerde fena çuvalladı. Kırmızı bile dersleri boşlamamasını öneriyordu ama onun için Estragon'dan mezun olmanın pek bir önemi yoktu. Kıyameti takıntı haline getirmişti. Yok olmuş bir dünyada diplomanın anlamı olmayacaktı.

Sırları keşfetmeye o derece odaklanmıştı ki birileri onunla konuşmaya çalıştığında mantıklı karşılıklar veremiyordu. Bu yoğun tempo, ilk dönemin sonlarına doğru bir sabaha karşı bozuldu. İki üç saatliğine dinlenebilmek için yatmıştı ki odada yalnız olmadığını fark etti. Güçlükle doğrulup etrafına bakındı ve siyahlara bürünmüş suikastçıyı gördü.

Karanlık figür arbaletini ona doğrultmuş, tetiği çekecekken atladı yataktan Tan. Odanın penceresi açıldı ve Kırmızı içeriye daldı; suikastçıyı şaşırtıp kafasına vurdu. Yere devrildiğinde onu bağlayıp maskesini çıkarttılar ve kendi yaşlarında bir kızla karşılaştılar.

Kırmızı suikastçının sırlarını okuyunca şaşkınlıkla Tan'a döndü. "Ne yapıyorsun?!", dedi oğlan. "Çık beynimden."

"Bir prens olduğunu neden söylemedin?"

"Bilmem… Övünmek gibi olmasın diye herhalde. Kız kimmiş?"

"Bir prenses. İnanamıyorum, kraliyet üyeleriyle dolu bir odadayım."

"Yosoru prensesi değil mi?"

"Öyleymiş, nereden anladın?"

"Manyak bunların kralı, kimseye güvenmediği için önemli görevlere çocuklarını gönderiyor."

"Seni neden öldürmek istemiş?"

"Bizim hanedanla bunların hanedanı on nesil önce akraba mı neymiş… Bizim ailenin tüm varisleri ölürse ülkede hak iddia edebilecekler. Sen başımın belada olduğunu nasıl anladın?"

"Zaşifrovaniyle tabii ki. Okulda saklanan bir şeyin sana yaklaştığını fark ettim, kontrol etmeye geldim."

"Peki bunu ne yapacağız abla?"

"Silahlarını alıp bırakacağız gidecek. Bir prensese zarar verirsek başımıza iş açılır."

Ayılmakta olan suikastçı, "Sizinle bir anlaşma yapalım.", dedi. "Ben ortaya çıksam başarısız olduğum için babam beni öldürür, Tan'a da başka suikastçılar gönderir. Burada saklanmama izin verin, ben de kimseyi öldürmeyeyim."

"Gereksiz risk.", dedi Kırmızı. "Yakalanırsak…"

"Suikastçılar daha tehlikeli.", diye hatırlattı Tan. "Ama burada kaldığın süre boyunca seni çözmeyeceğim. Uykumda gırtlaklanmaya niyetim yok."

Başta sinir bozucu olsa da yeni oda arkadaşı Tan'ı hayata yaklaştırdı. Prenses duvar dibinde bağlı beklemekten sıkıldıkça oğlana bulaşıyor, ders çalışmasını ve uyumasını hatırlatıyordu. Son yazılılar geçip ara tatil yaklaşırken arkadaş olmuş sayılırlardı. Kızın onunla birlikte Tan'ın ülkesine gidip orada saklanması planlanmıştı. Böylece Yosoru kralına karşı bir koz olacaktı. Kral, çocuklarını göz kırpmadan öldürebilecek bir adam olsa da prensese düşmanların zarar vermesi itibarını zedeleyeceğinden kızını korumak için elinden geleni yapardı.

Dönemin son toplantısında yaptıkları tüm çalışmaların listesini çıkardılar, sonra da muhabbet etmeye başladılar. "Çok merak ediyorum.", dedi Tan. "Kafandaki ne?"

"Bu Estragon'un kuruluşundan beri Zaşifrovani Kulübü başkanları tarafından takılan sembolik bir şapka. Sırlarını öğrenmeye çalışsana."

Tan odaklandı ama gözleri sulanmaya, burnu kaşınmaya, canı acımaya başladı. "Mümkün değil.", dedi sonunda.

"Evet. Sırlardan tamamen arındırılmış bir cisim, zaşifrovaninin idealini temsil ediyor."

Bu Tan'ın da idealiydi. Kıyamet'in üzerindeki gizem perdesini kaldırmayı hedefliyordu. Toplantı bitince Kırmızı'yı vedalaşma bahanesiyle bir kenara çekti ve doğrudan söyledi. "Sana o kadar hayranım ki sanırım aşık oldum."

"Sen çok iyi bir insansın.", dedi kız. "Daha tanıştığımız anda senin iyi niyetli, kararlı ve zeki biri olduğunu anlamıştım. O kadar hızlı öğreniyorsun, bana özeniyor, yaptıklarımı yapmaya çalışıyorsun ki seni kardeşim gibi görmeye başlamıştım."

"Anlıyorum. Özür dilerim."

"Ama sonradan bir anda fark ettim ki ben de sana aşık olmuşum."

"Ne! Ciddi misin sen?"

Kırmızı göz kırptı. "Tatil bitip ülkenden döndüğün zaman konuşuruz."

Tan söyleyecek bir şey bulamadı. Onun şaşkın haliyle eğlenen Kırmızı, yanağına bir öpücük kondurdu ve gülerek gitti. Oğlan odasına döndü, haftalardır bağlı olan prensesin esaretine son verdi ve birlikte onları bekleyen at arabasına bindiler.

"Sen iyi birisin.", dedi kız yolda, Kırmızı'nın verdiği kıyafetleri giyiyordu.

"Bunu bugün ikinci kez duyuyorum Pak."

"İki ülke arasındaki veraset davasını bitirmenin kolay bir yolu var biliyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum, neymiş?"

"Kiparahan hanedanından bir prens, Yosoru prensesiyle evlenirse…"

Tan anlamaza yattı. "Dediğinin olması için veliahtların evlenmesi gerek ama benim ağabeyim bekar değil."

"Ama iki ülke arasında düğün olursa, ilişkiler yumuşar ve diplomatik çözümlerin önü açılır."

"Bu bir teklif mi?"

"Suikastların, komploların bitmesinin teklifi."

"Biz kimseye suikast veya komplo tertip etmiyoruz. Sen misafirimiz olduğun sürece baban da yapamayacak. Sorun çözüldü."

"Beni hiç mi beğenmiyorsun? Haftalardır birlikte yaşıyoruz ve sana iyi geldiğimi kendin söyledin."

"Başkasını seviyorum."

"Kırmızı'yı mı?"

"Nasıl bildin?"

"Bunu anlamak için sizin gibi şifreci olmaya gerek yok."

"Zaşifrovan."

"Neyse ne… Kadınlar bazı şeyleri hisseder." Pak tek harekette yanlarındaki korumanın boynunu kırıp kılıcını çaldı ve Tan'ı esir aldı. At arabası, Yosoru'ya gidecekti. Birkaç saat sonra "Çek şu şeyi boynumdan.", dedi oğlan. "Zaten beni rahatça yere serebilirsin. Ben sana böyle davranmamıştım."

"Tabii, onun yerine beni

haftalarca bağlı tuttun."

"Canımı seviyorum."

Prenses, kılıcı kuşağına bağladı. "İyi ki seni öldürmemişim. Babam bizi evlendirecek ve bir gün iki ülkeye birlikte hükmedeceğiz."

Uzun bir yolculuktan sonra ülkeye ulaştılar. Saraya geldiklerinde kral hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Ne zamandır hedeflerini yanına takıp gezdiriyorsun Pak?"

"Özür dilerim kral hazretleri, prensi canlı ele geçirince kullanabiliriz diye düşündüm."

"Kes kafasını gitsin. Neye yarar bu? Zavallının teki."

"Onunla evlenmek istiyorum. Böylece hak iddiamızı güçlendirebiliriz."

Kral tahtından kalktı, ağır adımlarla yanlarına geldi. Genç prensin gördüğü en yapılı adamdı. Tan'ı çenesinden tutup suratını yokladı. Oğlan da onu inceliyordu. Zaşifrovani kullanarak bakınca çığlık attı. "Pak! Bu adama güvenemezsin, kainatı yok edecek."

"Anlıyorum.", dedi kral. "Prensciğimiz bir zaşifrovanmış, daha da önemlisi zaşifrova seçilmişine yakın biriymiş."

"Yoksa sen de mi zaşifrovansın?"

"Hayır evlat, tam tersi. Zaşifrova yaradılışın, yani varlığın hammaddesidir. Ben hiçliği kullanıyorum."

"Yaradılışın zıddının evrenimize sızmasını sen sağlıyorsun. Peki ama neden?"

"Bunu neden söyleyeyim?"

Tan bir kez daha zaşifrovaniye başvurup sırları açığa çıkardı. Kral evreni yok edip yenisini, kendi vizyonuna göre, hiçlikten yaratmak istiyordu. Yosoru'nun tamamını bunun için çalışan otomatlarla doldurmuştu. Onun ülkesini ele geçirdiğinde otomat kurabileceği daha fazla alanı olacaktı.

"Peki seni bir kuleye kapatsam arkadaşın kurtarmaya gelir mi?"

Kralın kabul salonundakilerden biri öne çıktı, perukla gizlediği kızıl saçlarını açığa çıkardı, tuhaf şapkasını taktı ve "Geldim bile!", diye bağırdı. O sırada başkentten patlama ve bağrışma sesleri yükselmeye başladı.

"Neler oluyor!", diye kükredi kral.

Kırmızı kahkaha attı. "Zaşifrova benimle konuştu, seni durdurmam gerektiğini söyledi. Şu kahrolası otomatları dikebilmek için halkına etmedik eziyet bırakmamışsın. Onları vergilerle aç bırakmış, makinelerinin inşaatında çalıştırmışsın. Gidip devrimci liderlerin kulaklarına kendi küçük sırlarını fısıldayınca benimle beraber hareket etmeye mecbur kaldılar." Salona sızan asiler kılıçlarını çekmiş kralın muhafızlarıyla çarpışıyordu. "Bitti.", dedi genç kız. "Otomatların da saltanatın da yıkıldı."

Kral, Kırmızı'nın üstüne saldırmak için bir hamle yaptı ama Pak'ın kılıcıyla yere devrildi. "Gerçekten hepimizi yok mu edecektin? Bu senin için bile alçakça. Babam olduğun için utanıyorum."

Saatler geçip tüm askerler silahlarını teslim ettikten ve başkent devrimcilerin kontrolüne girdikten sonra Pak, Tan ve Kırmızı, şehrin surlarında oturmuş, boşalmakta olan sokakları seyrediyordu. "Teklifim hala geçerli.", dedi prenses.

Tan, Kırmızı'nın elini tuttu. "Üzgünüm ama Kırmızı benim hem prensesim hem de asil şövalyem."

Pak, Kırmızı'ya döndü. "Şanslısın. Kıyameti engellediğine göre artık ne yapacaksın?"

"Sanırım normal bir okul yaşantısı geçirmek istiyorum, Tan da artık dersleriyle ilgilenebilir. Peki sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"O anda ne istersem onu… Böyle durumlar için sakladığım küçük bir servetim var. Belki öğrenci olarak Estragon'a kabul edilmeye çalışırım."

ZALİM ZÜHTÜ

Mesut Ekener